

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετῆφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χινοῦμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ἡ Κόρη τοῦ Ἀλιέως, διήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, μετῆφρασις Αθ. Θ. Λαμπαδάρη. — Ἰβάνιεφ, ἱστορικὸν διήγημα, ὑπὸ Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 6, τὰς ἐπαρχίαις 6, τῶν ἐξωτερικῶν 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' Ἑλλάδος εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεν καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Ἡ μάχαιρα ἐβουθίσθη εἰς τὴν ὄμοπλάτην τοῦ ζῆφου. [Σελ. 154]

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΚΑΛΙΔΟΥ.
Μετῆφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνίετα ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ἄν ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν μίαν καὶ μόνην ἔλεγε λέξιν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἵπποταί, περιεκύκλουν αὐτὸν ἔτοιμοι νὰ ὑποβουθήσωσι τὴν ἀπόδρασίν του, ἀποκρούοντες τοὺς ἐνόπλους τοῦ Γκίζης. Ἄλλ' ὁ δούξ ἀποστρέψας τὴν κεφαλὴν ἐσήμκνε τὸ ἀνακλητήριον.

Ἐν τούτοις οἱ νεοελθόντες, νομίσαντες ὅτι οἱ δισταχμοὶ τοῦ Ἀλανσῶν προήρχοντο ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ὀπαδῶν τοῦ Γκίζης ἐτοποθετήθησαν βαθμηδὸν μεταξὺ

τούτων καὶ αὐτοῦ. Ἐκ δὲ τῶν δένδρων, εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ἐφάνη προκύψας εὐπατρίδης τις, ὃν ὁ Ἑρρίκος ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν ὑποκόμητα τῆς Τουρραίνης, ἓνα τῶν ἀρχηγῶν τῶν δικτατορομένων, ὃν ἐνόμιζε μένοντα εἰς Ποατοῦ. Ὁ ὑποκόμης ἐποίησε σημεῖόν τι ὕπερ ἐσήμκνεν :

— Ἐρχεσθε ;

Ἄλλ' ὁ Ἑρρίκος, συμβουλευθεὶς τὸ ἀπαθὲς πρόσωπον καὶ τὸ σκοτεινὸν βλέμμα τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν, ἔστρεψε δις ἢ τρίς τὴν κεφαλὴν του ὡσκειν ἠνώχλει αὐτὸν τὸ περιλαίμιόν του. Τοῦτο δ' ἦτο ἀρνητικὴ ἀπάντησις, ἣν ἐνόησας ὁ ὑποκόμης ἐπέτρ-

νισε τὸν ἵππον του καὶ ἐγένετο ἄφαντος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνησαν οἱ κύνες πλησιάζοντες, καὶ ὀπισθεν αὐτῶν ἔτρεχε Κάρολος ὁ Θ' ἄνευ πύλου, τὸ κέρασ ἔχων εἰς τὸ στόμα καὶ φουσῶν δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως. Τρεῖς ἢ τεσσαρες θηρευταὶ ἠκολούθουν αὐτόν.

— Ὁ βασιλεὺς! ἀνέκραζεν ὁ Ἀλανσῶν καὶ ὤρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη του.

Ὁ Ἑρρίκος, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς παρουσίας τῶν φίλων του, ἐποίησεν αὐτοῖς νεῦμα νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶσι, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὰς κυρίας.

— Λοιπὸν ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, προχωρήσασα βήματά τινα.

— Κυνηγοῦμεν τὸν ἀγριόχοιρον, δέ-
σποινα. ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος.

— Αὐτὸ καὶ μόνον;

— Ναι! ὁ ἀνεμος μετεβλήθη ἀπὸ χθές.
Νομίζω ὅμως ὅτι τὸ προεῖπον.

— Αὐταὶ αἱ μεταβολαὶ τοῦ καιροῦ
βλάπτουσι τὸ κυνήγιον. Δὲν ἔχει οὕτω,
δέσποτα; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Τοῦτο ἀνκτρέπει ἐνίοτε ὅλα τὰ σχέ-
δια, καὶ εἶναι ἀνάγκη ν' ἀρχίσῃ τις ἐξ
ἀρχῆς.

Αἱ ὕλακτι τῶν κυνῶν ἤρχισαν αὖθις
νὰ ἀκούωνται πλησιάζουσαι. Πυκνὸς δὲ
κονιορτὸς ἀνήγγελλεν εἰς τοὺς θηρευτὰς
ὅτι ὤφειλον νὰ ἦναι προσεκτικοί.

Αἴφνης ἐφάνη ὁ ἀγριόχοιρος. Ἄλλ' ἀντὶ
νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὸ δάσος, ὤρμησε κατ'
εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ἴσταντο αἱ
κυρίαί, οἱ περιποιοῦμενοι αὐτὰς εὐπατρί-
δαι καὶ τὶς τῶν θηρευτῶν.

Ὅπισθεν αὐτοῦ, ὑγραίνοντες σχεδὸν διὰ
τῆς πνοῆς τῶν τὰς τρίχας του, ἔτρεχον
τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα κύνες ἐκ τῶν
ῥωμαλεοτέρων, καὶ εἰς εἴκοσι σχεδὸν βη-
μάτων ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν ὁ βασιλεὺς
Κάρολος ἀσκεπής, ἀνευ μανδύου, καὶ ἔχων
τὰ ἱμάτια κατεσχισμένα, τὸ πρόσωπον δὲ
καὶ τὰς χεῖρας καθημαγμένα ἐκ τῶν ἀ-
κανθῶν. Εἰς ἡ δύο θηρευταὶ ἦσαν μετ' αὐ-
τοῦ. Ὁ βασιλεὺς μόνον τοὺς κύνάς του
ἔβλεπε παρορμῶν αὐτοὺς διὰ κραυγῶν. Ὁ
ἵππος του μόλις ἤγγιζε τὴν γῆν τρέχων.
Ὁ ἀγριόχοιρος, οἱ κύνες, ὁ βασιλεὺς διήλ-
θον ὡς ἀστραπή. Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀ-
πόστασιν ἠκολούθει ὁ Ἀλανσὼν καὶ δύο
θηρευταί.

Ὁ ἀγριόχοιρος ὤρμησεν εἰς τὸ δάσος,
ἀλλὰ φθὰς εἰς τὸ ἄδενδρον μέρος ἔστη,
καὶ ἀντιμετώπισε τοὺς κύνες.

Εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ Καρόλου, ἔδραμον
πάντες τοποθετηθέντες κυκλικῶς. Ὁ βα-
σιλεὺς μόνον ἴσταντο μικρὸν ἔμπρός, ὅπισθεν
δ' αὐτοῦ ὁ Ἀλανσὼν κρατῶν τὸ πυροβό-
λον του ἑτοιμον, καὶ ὁ Ἐρρίκος σείων τὴν
θηρευτικὴν αὐτοῦ μάχαιραν.

Ὁ δούξ τῆς Γκιζης οἰνεὶ περιφρονῶν
τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀσκήσεως ἔμενεν εἰς
τινα ἀπόστασιν μετὰ τῶν ὀπλοφόρων του,
ὅπισθεν τῶν ὁποίων ἴσταντο αἱ κυρίαί.

Ὁ ἀγριόχοιρος ὤρμησε κατὰ τῶν κυνῶν.
Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν εἴκοσι τούτων εἶχον
τεθῆ ἐκτός μάχης.

— Τοὺς μολοσσούς! ἀνέκραξεν ὁ βα-
σιλεὺς.

Ὁ κρατῶν αὐτοὺς ἀφῆρσεν ἀπὸ τοῦ
στόματός των τὸ φίμωτρον καὶ οἱ δύο φο-
βεροὶ μολοσσοὶ ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ ἀγριο-
χοίρου, ὃν ἤρπασαν ἀπὸ τῶν ὠτων.

Ὁ ἀγριόχοιρος ἔτριξε τοὺς ὀδόντας ἐκ
λύσεως καὶ ἀλγους.

— Εὐγε. Σκληρόδαντε! Εὐγε, Ριψοκίδυε!
ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς. Ἐμπρός! ἕνα κοντόν!

— Δὲν θέλετε τὸ πυροβόλον μου; εἶπεν
ὁ δούξ.

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς. Δὲν
αἰσθάνεται τις τὴν σφαίραν εἰδούσαν.
Δὲν αἰσθάνεται αὐτὴν τὴν ἡδονήν. Ἐνα
κοντόν! ἕνα κοντόν!

Εἰς τῶν θηρευτῶν ἔδωκεν εἰς τὸν βα-

σιλέα θηρευτικὸν κοντόν, ἀπεσκληρυμένον
ἐν τῷ πυρὶ καὶ ἔχοντα ἰζυτάτην σιδηρᾶν
αἰχμὴν.

— Ἀδελφέ! προσοχή! ἀνέκραξεν ἡ
Μαργαρίτα.

— Ἐμπρός! μὴ τὸν ἀποτύχετε, βα-
σιλεῦ! εἶπεν ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ.

— Μένετε ἤσυχος, δούκισσα! εἶπεν ὁ
βασιλεὺς.

Καὶ σφίγγας τὸν κοντόν ὑπὸ τὴν μα-
σχάλην ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἀγριοχοίρου.
Ἄλλ' οὕτως ἰδὼν λάμποντα τὸν σιδηρὸν
ἀνεπήδησε πλκγίως καὶ ἡ αἰχμὴ τοῦ κον-
τοῦ ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στῆθός του,
ὠλίσθησεν ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης του καὶ
ἐθραύσθη ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐφ' οὗ ὁ ἀγριο-
χοιρος ἐστήριξε τὰ νῶτα.

— Σατανᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Ἄ-
πέτυχον! ἕνα κοντόν!

Ἄλλ' ὁ ἀγριόχοιρος, οἰνεὶ αἰσθάνομε-
νος τὸν κίνδυνον, ἀνετινάχθη δι' ὅλης αὐ-
τοῦ τῆς ἰσχύος καὶ ἀφῆσας τὰ ἡμίση τῶν
ὠτων του εἰς τὰ στόματα τῶν κρατού-
των αὐτὸν μολοσσῶν, ἐρίφησεν ἐπὶ τοῦ ἵπ-
που τοῦ βασιλέως. Ὁ Κάρολος εἶχε προῖδῃ
τὸ κίνημα τοῦτο, ὅθεν ὅπως ἀποφύγῃ αὐτὸ
ἐκέντησε τὸν ἵππον ἵνα πηδήσῃ ἀνωθεν
τοῦ ἀγριοχοίρου, ἀλλ' εἶτε διότι δὲν ἔλαθε
καλῶς τὰ μέτρα του, εἶτε δι' ἄλλο τι, ὁ
ἵππος τρομάξας ἀνετράπη ὑπίως.

Πάντες οἱ θεαταὶ ἔροηξαν τρόμου κραυ-
γῆν. Ὁ εἰς τῶν μηρῶν τοῦ βασιλέως ἦτο
ὑπὸ τὸν ἵππον.

— Ἀφήσατε τὸν χαλινόν! εἶπεν ὁ
Ἐρρίκος.

Ὁ βασιλεὺς ἄφησε τὸν χαλινόν, καὶ ἐ-
χόμενος διὰ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ ἐφιππίου
προσεπάθησε διὰ τῆς δεξιᾶς νὰ σύρῃ τὴν
θηρευτικὴν του μάχαιραν. Ἄλλ' αὕτη οὐσα
ὑπὸ τὸν ἵππον δὲν ἐξήρχετο τῆς θήκης.

— Τὸν ἀγριόχοιρον! Τὸν ἀγριόχοιρον!
ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Ἐδῶ Ἀλανσὼν!

Ὁ ἵππος, οἰνεὶ ἐννοήσας τὸν κίνδυνον
ὃν διέτρεχεν ὁ κύριός του, εἶχε κατορθώσει
νὰ ἀνεγερθῇ ἐπὶ τῶν τριῶν ποδῶν, ὅτε ὁ
Ἐρρίκος εἶδε τὸν Ἀλανσὼν εἰς τὴν πρόσ-
κλησιν τοῦ ἀδελφοῦ του κάτωχρον γενόμε-
νον νὰ σκοπεύσῃ. Ὁ δούξ ἐπυροβόλησεν,
ἀλλ' ἡ σφαῖρα ἀντὶ νὰ πλήξῃ τὸν ἀγριο-
χοιρον, εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ὄντα
ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἔθραυσε τὸ γόνυ τοῦ
ἵππου, ὅστις ἐπανάπεσε πρηνῆς κατὰ γῆς.
Ὁ ἀγριόχοιρος ἔσχισε διὰ τῶν ὀδόντων
τὸ ὑπόδημα τοῦ βασιλέως.

— ὦ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἀλανσὼν, πελι-
δνὸς γενόμενος. Πιστεύω ὅτι ὁ δούξ τοῦ
Ἀνζιῦ εἶναι βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ
ἐγὼ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας.

Ὁ Κάρολος ἠσθάνετο ἐκυτὸν ἀπωλε-
σθέντα, ὅτε αἴφνης μάχαιρα ὀξυτάτη ἐξ-
στράψασα ἐβυθίσθη ἄχρι τῆς λαβῆς εἰς
τὴν κλειδωσιν τῆς τοῦ ζῶου ὠμοπλάτης,
ἐνῶ σιδηρόφρακτος χεὶρ ἠνέφξε τὸ στόμα
τοῦ ἀγριοχοίρου ἀχνίζον ἔτι.

Ὁ Κάρολος ἠγέρθη καὶ ἰδὼν ἐκυτὸν αἰ-
ματόφυρτον ἐγένετο κάτωχρος ὡς πτώμα.

— Βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ὅστις γο-
νυπετῆς ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ τὸν ἀγριο-
χοιρον προσβληθέντα εἰς τὴν καρδίαν, δὲν

εἶναι τίποτε. Δὲν εἴσθε πληγωμένοι. Ἡ-
νέφξεν τὸ στόμα τοῦ ζῶου διὰ νὰ μὴ σὰς
πληγώσουν οἱ ὀδόντες του.

Καὶ ἠγέρθη ἀφῆς τὴν μάχαιραν ἐπὶ
τοῦ σώματος τοῦ ἀγριοχοίρου, ὅστις ἔπεσε
νεκρός.

Ὁ Κάρολος μικρὸν ἐδέησε νὰ πῆσῃ καὶ
αὐτὸς λιπόθυμος παρὰ τὸ ζῶον, ἀλλὰ
συνελθὼν ἐστράφη πρὸς τὸν βασιλέα τῆς
Ναβάρρας, ἔσφιγγεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, καὶ
ἐνῶ εἰς τὸ βλέμμα του ἔλαμπεν ἡ πρώτη
ὀρμὴ τῆς εὐαισθησίας, ἥτις ἀπὸ εἰκοσι-
τεσσάρων ἐτῶν συνεκίνησεν αὐτόν, εἶπεν:

— Εὐχαριστῶ, Ἐρρικέττο!

— Πτωχέ μου ἀδελφέ! ἀνέκραξεν ὁ
Ἀλανσὼν πλησιάζας εἰς τὸν βασιλέα.

— Ἄ! εἰσὶ σὺ, Ἀλανσὼν; Εὐγε, πε-
ρίφημος σκοπευτᾶ! Τί ἔγεινεν ἡ σφαῖρά σου;

— Ἰσως ἠμβλύθη ἐπὶ τοῦ ἀγριοχοίρου.

— ὦ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος,
θαυμασιῶς προσποιηθεὶς τὸν ἐκπεληγμέ-
νον. Ἰδέτε ἐδῶ, Φραγκίσκε! ἡ σφαῖρά σας
ἔθραυσε τὸν πόδα τοῦ ἵππου τοῦ βασι-
λέως! εἶναι παράδοξον!

— Ἄ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Εἶναι τοῦτο
ἀληθές;

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ δούξ τετραγμέ-
νος. Ἡ χεὶρ μου ἔτρεψε.

— Δι' ἕνα σκοπευτὴν ἐπιδέξιον, ὡς σέ,
τοῦτο εἶναι παράδοξον, Φραγκίσκε! εἶπεν
ὁ Κάρολος συσπᾶσας τὰς ὀφρῦς. Σὲ εὐ-
χαριστῶ καὶ πάλιν, Ἐρρικέττο. Κύριοι,
ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς Παρισίους. Ἀρκεῖ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπλησίασεν ὅπως συγ-
χαρῆ τὸν Ἐρρίκον.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, Μαργῶ, εἶπεν
ὁ Κάρολος, συγχαίρου αὐτόν καὶ εὐκλιρι-
νῶς. Ἄνευ αὐτοῦ, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλ-
λίας θὰ ἐκαλεῖτο νῦν Ἐρρίκος Γ'.

— Φεῦ! δέσποινα, εἶπεν ὁ Βεακρός. Ὁ
δούξ τοῦ Ἀνζιῦ, ὅστις εἶναι ἐχθρὸς μου
θὰ μὲ μισήσῃ ἔτι μᾶλλον, ἀλλὰ, πράττει
τις ὅ,τι δύναται. Ἐρωτήσατε τὸν δούκα
τοῦ Ἀλανσὼν.

Καὶ κύψας ἀπέσυρε τὴν μάχαιράν του
ἀπὸ τοῦ ἀγριοχοίρου.

ΔΒ'

ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ Ἐρρίκος σώσας τὸν Κάρολον ἐκώ-
λυσε τρεῖς βασιλείαι ἀπὸ τοῦ ν' ἀλλάξωσιν
ἡγεμόνας.

Πράγματι, τοῦ Καρόλου φονευομένου,
ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιῦ ἐγένετο βασιλεὺς τῆς
Γαλλίας, ὁ δὲ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν, κατὰ
πᾶσαν πιθανότητα, βασιλεὺς τῆς Πολω-
νίας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Ἀνζιῦ ἦτο ἐρα-
στής τῆς πριγκιπίσσης Κονδέ, ἴσως διὰ
τοῦ στέμματος τῆς Ναβάρρας ἐπληρώνετο
ὁ σύζυγος τὴν συγκατάβασιν τῆς συζύγου
του. Ἐξ ὅλων δὲ τούτων οὐδὲν καλὸν ἡ-
δύνκτο νὰ προκύψῃ διὰ τὸν Ἐρρίκον, ὅστις
πάντα ταῦτα ἀνελογίσθη ὅτε εἶδε τὸν ἀ-
γριόχοιρον ἐπιπεσόντα κατὰ τοῦ βασιλέως.

Ὁ Κάρολος εἶδε τὴν σώσασιν αὐτὸν
ἀφοσίωσιν, ἠγνόει ὅμως τὰ εἰς αὐτὴν ὠ-
θήσαντα ἐλατήρια.

Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα δὲν ἠπατήθη. Ἐ-
θαύμασε δὲ τὸ παράδοξον θάρρος τοῦ Ἐρ-

ρίκου, ὅπερ ὡς ἡ ἀστραπὴ ἔλαμπεν ἐν τῇ θυέλλῃ.

Ὁ Ἐρρίκος ἐνόησεν ὅτι δὲν ἤρκει νὰ ἀπαλλαγθῆ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀνζιού, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε καὶ νὰ βασιλεύσῃ. ὅτι ὠφείλε ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ στέμμα τῆς Ναβάρρας κατὰ τὸ τοῦ Ἀλανσῶν καὶ τοῦ Κονδέ, καὶ ὅτι πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν αὐλὴν ἐκείνην, ἔνθα ἐβάδιζε μεταξὺ δύο κρημνῶν, καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ προστατευόμενος ὑφ' ἐνὸς τῶν υἱῶν τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ἐρρίκος ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ Βονδέ ἐσκέφθη ταῦτα πάντα. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ Λουβρον, τὸ σχέδιόν του ἦτο ἔτοιμον.

Πλήρης κονιορτοῦ καὶ αἵματος, ὡς ἦτο, μετέβη εἰς τὰ δώματα τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν, ὅστις ὡς εἶδεν αὐτὸν ἐποίησε κίνημα τι δυσχερεσκίης.

— Ναί, ἀδελφέ μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἐρρίκος, λαβὼν ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς του, ἐννοῶ, εἰσθε θυμωμένος μαζὺ μου, διότι πρῶτος παρετήρησα ὅτι ἡ σφαῖρά σας ἐπληξε τὸν πόδα τοῦ ἵππου, ἀντὶ τοῦ ἀγριοχοίρου, ὡς ἠθέλετε. Ἀλλὰ, τί θέλετε; δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω τὴν ἐκκληζίν μου. Ἄλλως τε καὶ ὁ βασιλεὺς θὰ τὸ ἀνεκάλυπτε, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἀνεμφισβύτως, εἶπεν ὁ Ἀλανσῶν, καὶ ὁμοῦ δὲν δυναμει ἢ μόνον εἰς κελὴν θέλησιν ν' ἀποδώσω τὴν καταγγελίαν σας ἐκείνην, ἣτις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ψυχράνῃ κατ' ἐμοῦ τὸν ἀδελφόν μου Κάρολον.

— Περὶ τούτου θὰ ὁμιλήσωμεν. Καθ' ὅσον ὁμοῦ ἀποβλέπει εἰς τὴν κακὴν θέλησιν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀποδίδετε, θὰ κρίνετε μόνος ἐξ ὧν ἤλθον νὰ σὰς εἰπῶ.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἀλανσῶν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἐπιφυλακτικότητος. Ὅμιλήσατε, Ἐρρίκε, σὰς ἀκούω.

— Ὅταν ὁμιλήσω, Φραγκίσκε, θὰ ἰδῆτε ποίαις προθέσεσι ἔχω, διότι ὅ,τι θὰ σὰς εἰπῶ ἀποκλείει πᾶσαν ἐπιφύλαξιν καὶ πᾶσαν σύνεσιν. Ὅταν δὲ σὰς ὁμιλήσω δύνασθε διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως νὰ μὲ καταστρέψετε.

— Τί τρέχει λοιπόν; εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ἀρχίσας νὰ ταραττεται.

— Καὶ ὁμοῦ, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἐρρίκος, ἐδίστασα ἐπὶ μακρὸν ἂν ἔπρεπε νὰ σὰς ὁμιλήσω, μάλιστα μετὰ τὴν σημερινὴν διαγωγὴν σας, ὅτε μοὶ ἐκάμετε τὸν κωφόν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ὠχρῶν, ἀγνοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῆτε.

— Ἀδελφέ μου, ἀγαπῶ πολὺ τὰ συμπερόντά σας. Ὡς ἐκ τούτου σὰς λέγω ὅτι οἱ Οὐγονόττοι προέβησαν εἰς τινὰ διαβήματα παρ' ἐμοῦ.

— Διαβήματα! Καὶ ὁποῖα;

— Εἰς αὐτῶν, ὁ κ Δεμουῦ, ἦλθε κινδυνεύσας αὐτὴν τὴν ζωὴν τοῦ, ὅπως μοὶ ἀποδείξῃ ὅτι ζῆ αἰχμαλώτος.

— Ἀληθῶς! καὶ τί τῷ ἀπηντήσατε;

— Ἀδελφέ μου, εἰξέυρετε ὅτι ἀγαπῶ περιπαθῶς τὸν Κάρολον, ὁ ὁποῖος μοὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν καὶ τὴν βασιλομήτορα ἢ ὁποῖα ἀντικατέστησε τὴν μητέρα μου.

Ὅθεν ἀπέριψα πᾶσας τὰς προσφοράς του.

— Καὶ ποῖαι ἦσαν αὗται;

— Οἱ Οὐγονόττοι θέλουσι ν' ἀνιδρῶσσι τὸ βασιλεῖον τῆς Ναβάρρας, ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ μοὶ ἀνήκει κληρονομικῶ δικαίωματι, μοὶ τὸν προσέφερον.

— Καὶ ἀντὶ νὰ δεχθῆτε, παρητήθητε;

— Ἐπισήμως μάλιστα, δι' ἐγγράφου.

— Καὶ μετενοήσατε, ἀδελφέ μου;

— Ὅχι. Ἄλλ' ἐνόμισα ὅτι ὁ Δεμουῦ, δυσχερεστῆθεις κατ' ἐμοῦ, ἔστρεψεν ἀλλοχου τὸ βλέμμα.

— Καὶ ποῦ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Φραγκίσκος.

— Ἄγνοῶ. Ἴσως εἰς τὸν πρίγκηπα τοῦ Κονδέ

— Πιθκόν, εἶπεν ὁ δουξ.

— Ἄλλως τε ἔχω τὸ μέσον ν' ἀνακαλύψω τὸν ἀρχηγόν, τὸν ὁποῖον ἐκλεξε.

Ὁ Φραγκίσκος κατέστη πελιδνός.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἐρρίκος, οἱ Οὐγονόττοι εἶναι διηρημένοι, καὶ ὁ Δεμουῦ, ὅσον γενναῖος καὶ εἰλικρινῆς καὶ ἂν ἦναι, μόνον τὸ ἤμισυ αὐτῶν ἀντιπροσωπεύει. Τώρα τὸ ἄλλο ἤμισυ δὲν ἀπληρίσθη ἀκόμη περὶ ἐμοῦ, φρονοῦν ὅτι ἠδυναμην νὰ πεισθῶ.

— Πιστεύετε;

— Ὡ! καθ' ἐκάστην λαμβάνω ἀποδείξεις. Δὲν εἶδετε τοὺς εὐπατρίδας ἐκείνους καὶ τὸν ἀρχηγόν των εἰς τὸ κυνήγιον τί σημεῖα μοὶ ἔκαμναν;

— Ναί, σὰς ἔνευον νὰ φύγετε.

— Ἐκ τούτου ἐννοεῖτε ὅτι ὑπάρχει καὶ δεῦτερον ἰσχυρὸν κόμμα ὑπὸ τὸν ὑποκόμητα τῆς Τουρραίνης. Ὡστε πρὸς ἐπιτυχίαν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνωθῶσι τὰ δύο αὐτὰ κόμματα. Ἡ συνωμοσία προοδεύει. Τὰ στρατεύματα εἶναι ἔτοιμα, τὸ σύνθημα μόνον περιμένοντα. Τώρα, ἐπειδὴ καὶ ὀφείλω νὰ λάβω ταχεῖαν ἀπόφασιν, ἦλθον νὰ σὰς ὑποβάλω τοὺς δισταγμούς μου, ὡς εἰς φίλον.

— Ὡς εἰς ἀδελφόν, εἰπέτε.

— Ναί, ἔχετε δίκαιον, ὡς εἰς ἀδελφόν. Καὶ κατὰ πρῶτον, οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν, οὐδεμίαν φιλοδοξίαν, οὐδεμίαν ἰκανότητα ἔχω. Εἶμαι ἀπλῶς ἐπαρχιακὸς εὐπατρίδης, πτωχός, δούλος τῆς σαρκὸς καὶ δειλός. Ἡ τύχη τοῦ συνωμότητος ἔχει δι' ἐμὲ λύπην. τὰς ὀπλίας οὐδὲν στέμμα ἀνταμείβει.

— Ὡ, ἀδελφέ μου, ἔχετε ἄδικον, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν πιστεύω εἰς ὅ,τι μοὶ λέγετε.

— Καὶ ὁμοῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀδελφέ μου. Ἄν ἐνόμιζα ὅτι εἶχον εἰλικρινῆ τινὰ φίλον θὰ κρητούμην ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, τὴν ὁποίαν θέλουσι νὰ μοὶ ἀναθέσωσιν οἱ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνεργούντες. Δυστυχῶς ὁμοῦ δὲν ἔχω.

— Ἴσως ἀπατάσθε.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Πλὴν ὑμῶν, ἀδελφέ μου, οὐδένα βλέπω ἀγαπῶντά με. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ὅπως μὴ ἀναδειχθῆ ἀντιπάλος τις, προτιμῶ νὰ εἰδοποιήσω περὶ τῶν συμβαινόντων τὸν βασιλέα, χωρὶς νὰ ὀνομάσω τινὰ, καὶ οὕτω νὰ προλάβω τὴν καταστροφὴν.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλανσῶν μὴ δυνήθεις νὰ καταστειλῇ τὸν τρόπον του. Τί λέγετε; ἀγνοεῖτε ὅτι τοῦτο πράττοντες προκαλεῖτε νέαν νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, καὶ ὅτι ἡ Αἰκατερίνα περιστάσιν περιμένει ὅπως ἐξολοθρεύσῃ ὅσους τότε ἐσώθησαν;

Καὶ ὁ δουξ πελιδνός ἔθλιβε τὴν χεῖρα τοῦ Ἐρρίκου ἰκετεύων αὐτὸν νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὰ λεχθέντα.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μεθ' ὕφους ἐντελοῦς ἀγαθότητος. Καὶ πιστεύετε, Φραγκίσκε, ὅτι θὰ συνέβαινον τόσα κακά; Καὶ ὁμοῦ νομίζω ὅτι ἔχων τὸν λόγον τοῦ βασιλέως θὰ ἠδυναμην νὰ ἐξασφαλίσω τοὺς ἀσυνέτους.

— Τὸν λόγον τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Θ', Ἐρρίκε! Μὴ καὶ ὁ ναύαρχος καὶ ὁ Τελιγνὺ δὲν τὸν εἶχον; Μὴ δὲν τὸν εἶχετε σεις αὐτός; Ὡ, Ἐρρίκε! ἀκούσατε ἐμέ. Ἄν πράξετε ὅ,τι εἶπετε, καταστρέφετε πάντας, καὶ ὄχι μόνον ἐκείνους, ἀλλὰ καὶ πάντας ὅσους ἔχουσι σχέσεις, ἀμέσους ἢ ἐμμέσους πρὸς αὐτούς.

Ὁ Ἐρρίκος ἐφάνη σκεπτόμενος.

— Ἄν εἶχον, εἶπε, σπουδαιότητά τινα ἐν τῇ αὐλῇ, θὰ ἐφερόμην ἄλλως. Ἄν ἤμην, παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν θέσιν ὑμῶν. Φραγκίσκε, υἱὸς τῆς Γαλλίας, πιθανῶς διάδοχος τοῦ στέμματος...

Ὁ Φραγκίσκος ἐκίνησεν εἰρωνικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ εἰς τὴν θέσιν μου, τί θὰ ἐκάμετε; εἶπεν.

— Εἰς τὴν θέσιν σας, ἀδελφέ μου, θὰ ἐτιθέμην ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κινήματος ὅπως τὸ διευθύνω. Οὕτω δὲ θὰ ὠφέλουν πρῶτον ἐμέ, εἶτα τὸν βασιλέα, ἐξ ἐπιχειρήσεως, ἣτις ἄνευ τούτου δύναται νὰ βλάψῃ μεγάλως τὴν Γαλλίαν.

Ὁ Ἀλανσῶν ἔχαιρε μεγάλως ἀκούων ταῦτα.

— Καὶ πιστεύετε, εἶπεν, ὅτι τοῦτο εἶναι κατορθωτὸν καὶ ὅτι δύναται νὰ προλάβῃ πάντα τὰ δεινὰ ταῦτα;

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Οἱ Οὐγονόττοι σὰς ἀγαπῶσιν.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ δουξ, ὑπάρχει σχίσμα ἐν τῷ κόμματι. Οἱ ὄντες ὑπὲρ ὑμῶν, θὰ ἦναι ἄρα γε καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ;

— Ἐγὼ ἀναδέχομαι νὰ τοὺς πείσω.

— Ὑμεῖς; Καὶ θὰ τὸ πράξετε;

— Τὸ εἶπον ὑμῖν, Φραγκίσκε. Δὲν ἀγαπῶ ἐν τῇ αὐλῇ ἄλλον, ἢ ὑμᾶς μόνον. Ἴσως διότι καὶ σεῖς καταδιώκεσθε ὡς ἐγώ. Ἐπειτα καὶ ἡ σύζυγός μου ἔχει πρὸς ὑμᾶς ὑπερβάλλουσαν ἀγάπην...

Ὁ Φραγκίσκος ἠρθυρίασεν ἐξ εὐχαριστήσεως.

— Πιστεύσατέ με, ἀδελφέ μου. Ἄναλάβετε τὴν ἐπιχειρήσιν ταύτην. Βασιλεύσατε εἰς τὴν Ναβάρραν Ἄν δὲ μοὶ παραχωρήσατε μίαν θέσιν ἐν τῇ τραπέζῃ σας καὶ ἐν κελῶν δάσος διὰ κυνήγιον, θὰ νομίσω ἐμαυτὸν εὐτυχῆ...

— Νὰ βασιλεύσω εἰς τὴν Ναβάρραν! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος. Ἄλλ' ἂν...

— Ἄν ὁ δουξ τοῦ Ἀνζιού γείνη βασιλεὺς τῆς Πολωνίας καὶ ὁ ἀδελφός μας

Κάρολος, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς νὰ μακρομερέυη, ἀποθάνη, μόλις διακόσιαι λευγαί εἶναι ἀπὸ Πῶ εἰς Παρισίους, ἐνῶ ἀπὸ Κρακοβίας εἶναι τετρακόσιαι, ὥστε θὰ ἦσθε ἐδῶ ὅπως λάβετε τὴν κληρονομίαν, ὅτε ὁ Ἄνζιου θὰ μάθη τὴν εἰδήσιν. Τότε, ἂν εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐμέ, Φραγκίσκο, μοι δίδετε αὐτὸ τὸ βασίλειον τῆς Ναβάρρας, τὸ ὅποιον θὰ ἦναι ἀσήμνητον διὰ σᾶς καὶ τότε τὸ δέχομαι. Ὅ,τι χειρότερον δύναται νὰ σᾶς συμβῆ εἶναι νὰ μείνετε βασιλεὺς ἐκεῖ κάτω. Ἄλλ' ἐδῶ τί εἴσθε; Πτωχὸς πρίγκηψ καταδιωκόμενος. Πτωχὸς τρίτος υἱὸς βασιλέως, δούλος τῶν δύο πρώτων, τὸν ὅποιον μίαν ἰδιοτροπικὴν δύναται νὰ κλείσῃ εἰς τὴν Βασιλίαν.

— Ναι, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος. Δὲν ἀγνοῶ πάντα ταῦτα. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ διατὶ πραιτεῖσθε. Τίποτε λοιπὸν δὲν κτυπᾷ ἐδῶ;

Καὶ ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Ἑρρίκου.

— Ὑπάρχουσιν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μειδιῶν, βάρη λίαν βρέξ δια τινὰς χεῖρας, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἀποπειραθῶ νὰ ἀνυψώσω αὐτό. Ὁ φόβος τοῦ κόπου μὲ θεραπεύει ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς κατακτήσεως.

— Καὶ λοιπὸν, Ἑρρίκο, ἀληθῶς πραιτεῖσθε;

— Εἶπον αὐτὸ εἰς τὸν Δεμουὺ καὶ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ, δὲν λέγει τις, ἀποδεικνύει.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνέπνευσεν ὡς παλαιστῆς αἰσθανόμενος τὰ γόνατα τοῦ ἀντιπάλου του καμπτόμενα.

— Θὰ τὸ ἀποδείξω, εἶπε, τὴν ἐσπέραν ταύτην. Τὴν ἐνάτην, ὁ κατάλογος τῶν συνωμοτῶν καὶ τὸ σχέδιον θὰ ἦναι εἰς χεῖράς σας. Ἐδῶκα ἤδη ἔγγραφο τὴν παραίτησίν μου εἰς τὸν Δεμουὺ.

Ὁ Φραγκίσκος λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου ἔσφιγγεν αὐτὴν ἐγκαρδίως.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, ἡ Αἰκατερίνα εἰσῆλθεν εἰς τοῦ δουκὸς, χωρὶς ν' ἀναγγελλθῆ, ὡς εἶχε τὴν συνήθειαν.

— Μαζύ! εἶπε μειδιῶσα. Δύο ἀγαθοὶ ἀδελφοί!

— Τὸ ἐλπίζω, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας, ἐνῶ ὁ δουξ τοῦ Ἀλανσῶν ὠχρία ἐκ τῆς στενοχωρίας.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ὡπισθοχώρησέ τινα βήματα, ὅπως ἀφήσῃ τὴν βεσιλομήτορα νὰ ὀμιλήσῃ ἐλευθέρως πρὸς τὸν υἱὸν τῆς. Αὕτη δὲ ἐξαγαγοῦσα ἐκ τοῦ βαλαντίου τῆς λαμπρὸν κόσμημα, ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Φραγκίσκον εἰπούσα:

— Ἡ πόρπη αὕτη, μοι ἐστάλη ἐκ Φλωρεντίας. Σοὶ δίδω αὐτὴν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ξέφους σου.

Εἶτα προσέθετο χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Ἄν τὴν νύκτα ταύτην ἀκούσης θόρυβον εἰς τὰ δώματα τοῦ ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ σου Ἑρρίκου, μὴ κινήθῃς.

Ὁ Φραγκίσκος ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του καὶ εἶπε:

— Μοι ἐπιτρέπετε νὰ δεῖξω αὐτῶ τὸ ὄρατον δῶρον, τὸ ὅποιον μοῦ ἐκάμετε;

— Κάμε κάτι τι καλλίτερον. Δὸς το εἰς αὐτὸν δι' ἀγάπην σου καὶ δι' ἀγάπην μου, διότι ἔχω διατάξει ἐν ὁμοίον δι' αὐτόν.

— Ἀκούετε, Ἑρρίκο, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἡ ἀγαθὴ μου μήτηρ μοι ἔφερε τὸ κόσμημα τοῦτο. διπλασιάζει δὲ τὴν ἀξίαν του ἐπιτρέπουσά μοι νὰ τὸ δωρήσω εἰς ὑμᾶς.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἐκστατικὸς ἀπέναντι τῆς ὠραιότητος τῆς πόρπης καὶ εὐχαρίστησεν ἀμφοτέρους θερμῶτατα.

— Υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, εἶμαι ὀλίγον τι ἀδίαθετος καὶ πηγαίνω νὰ κατακλιθῶ. Ὁ ἀδελφός σου Κάρολος εἶναι πολὺ κοπιασμένος ὡς ἐκ τῆς πτώσεώς του, καὶ θὰ πράξῃ τὸ αὐτό, ὥστε δὲν θὰ δειπνήσωμεν μαζὺ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἀλλ' ἕκαστος εἰς τὰ δώματά του. Ἄ! Ἑρρίκο, ἐλησμόνησα νὰ σὲ συγχαρῶ διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐπιδειξιότητά σου. Ἐσωσες τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως καὶ ἀδελφοῦ σου καὶ θὰ ἀνταμειφθῆς.

— Ἀντεμειφθῆν ἤδη, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος ὑποκλιθεὶς.

— Διὰ τῆς συναισθήσεως ὅτι ἔπραξες τὸ καθήκόν σου, ἐπανελάθεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Πίστευσε δὲ ὅτι ὁ Κάρολος καὶ ἐγὼ σκεπτόμεθα νὰ κάμωμεν κάτι τι διὰ σέ, ὅπως σοῦ ἀποδείξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

— Ἦν ὁ,τι προέρχεται ἐξ ὑμῶν καὶ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ μου εἶναι εὐπρόσδεκτον, δέσποινα.

Καὶ ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

— Ἄ! ἀδελφέ μου Φραγκίσκο, ἐσκέπτετο ὁ Ἑρρίκος ἐξερχόμενος. Τώρα εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀναχωρήσω μόνος, ἡ δὲ συνωμοσία, ἣτις εἶχε μόνον σῶμα, τώρα εὔρε κεφαλὴν καὶ καρδίαν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦμαι προσεκτικός. Ἡ Αἰκατερίνα μοι ἔκαμεν ἐν δῶρον, ἡ Αἰκατερίνα μοι ὑπεσχέθη ἀμοιβήν. Κάτι διάβολος τρέχει ἐδῶ. Ἡρέπει νὰ συνεννοηθῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην μετὰ τῆς Μαργαρίτας.

[Ἐπίται σελήνη.]

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΙΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου).

Ἡ Ἀζιβὲ ἀνεστέναζεν.

— Οἴμοι! εἶπε, νομίζω ὅτι ὁ Τζελάλ ἀπατᾷ ἐαυτὸν μὲ κενὰς ἐλπίδας, ἐὰν ἐλπίζῃ νὰ τύχῃ τόσον ταχέως τῆς συγγνώμης τοῦ μολλά. Ἐσχάτως ἐτόλμησα νὰ ὀμιλήσω περὶ αὐτοῦ... Ἄ! ἂν ἐβλέπετε, χανούμισσα, ὅποια ἔκφρασις αὐστηρὰ ἠκολούθησεν αἴφνης τὸ εὐνοϊκὸν βλέμμα, ὅπερ ὁ Ρεσιδ-Μολλάς ἔρριπτεν ἐπ' ἐμέ!... Μὴ μοι ὀμιλήσῃς ποτὲ περὶ τοῦ παιδίου τούτου, εἶπεν ἡ λήθη ἀποκοιμίζει τὰς κακὰς πράξεις, ἅς ἡ ἀνάμνησις δύναται ν' ἀφυπνίσῃ.

— «Καὶ πῶς! τὸν ἠρώτησα, δὲν συλλογίζεσθε πλέον τὸν Τζελάλ - Βένη, τὸν πρωτότοκόν σας, τὸν μόνον υἱὸν σας;...»

— «Μόνον εἰς τὰς δεήσεις μου. Ὡς πρὸς ἐμέ εἶναι νεκρός, ὅπως ὁ ἀδελφός του Τεφθίκ.»

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ μολλάς, ἀπῆλθεν,

ἀφήσας με περίλυπον καὶ ἀβεβαίαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν κελῶν σχεδίων μας...

— Εἶναι δυνατὸν! ἀνεφώνησεν ἡ τροφὸς τοῦ Τζελάλ, τόση αὐταπάνησις ἐκ μέρους τοῦ προσφιλοῦς ἐκείνου τέκνου, στερήσεις καὶ ἐργασία νὰ μὴ ἀποληξῶσιν εἰς κανὲν ἀγαθόν!

— Ἐλπίζω ὅτι ὁ Ἀλλὰχ δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ. Ἐκαστον νέον πρόσκομμα, ἐπαυξάνει μόνον τὸν πόθον μου. Ὅσον δυσκολώτερον τὸ ἔργον μου, τοσοῦτον αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ, καὶ ἐγὼ αὐτῇ, εἶπεν ἡ Ἀζιβὲ ἐρυθριῶσα ὑπὸ τὸ πυκνὸν γλασμακίον τῆς περιμένω ἀνυπομόνως τὴν στιγμήν τοῦ νὰ τὸν ὀνομάσω μελλόνυμφόν μου.

— Εὐχαριστῶ, Ἀζιβὲ, εὐχαριστῶ, εἶπεν αἴφνης φωνὴ νεκρὰ καὶ ἀρρευωπῆ, ἣτις ἔκαμε τὴν νεάνιδα νὰ σκιρτήσῃ.

Ὁ Τζελάλ-Βένης εἰσῆλθε δρομικῶς εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἐγονάτισε μετὰ σεβασμοῦ βήματά τινα μακρὰν τῆς ἐξαδέλφης του.

— Μὴ καλύπτεις τὸ μέτωπόν με τὰς χεῖράς σου, Ἀζιβὲ, εἶπεν ἰκετευτικῶς ὁ Τζελάλ, ἐνῶ ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μολλά ἐκρύπτετο αἰδημόνως, καλύπτουσα τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς διὰ τῶν λευκῶν χειρῶν τῆς. Εἶσαι ἡ προσφιλέτης μνηστή μου, καὶ ἡ καρδία μου πρὸ πολλοῦ σοὶ ἀνήκει... Ὑπῆρξα ἀνάξιός σου, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλ' ἤμην τόσον δυστυχής! Ἐκδιωχθεὶς ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, μόνος, μακρὰν τῆς πατρίδος καὶ νομίσας ὅτι εἶχον ἀποστερηθῆ σοῦ ἀνεπιστρεπτεῖ, ἐγκατελείφθην εἰς παρεκτροπὰς ἐπὶ παρεκτροπαῖς... Καὶ τοῦτο διὰ νὰ λησμονήσω καὶ νὰ μεθύσω... Εἰς τὸ βάθος ὅμως τῆς καρδίας μου καὶ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποτηρίου μου σὲ πάλιν ἔβλεπον καὶ σ' ἐνηγκαλιζόμην... Σὰς δυσχεροῦσιν ἴσως; ἐξηκολούθησεν ὁ ἀξιωματικός, οὐτινος οἱ διάπυροι λόγοι διέφευγον ἀκουσίως τοῦ στόματός του. Μάρτυς μου ὁ Ἀλλὰχ, ὡς καὶ αἱ γενναῖαι αὐταὶ Μουσουλμάναι, ὅτι σὲ σέβομαι καὶ σὲ ἀγαπῶ. Ἀνάβλεψον, Ἀζιβὲ... ἐν μόνον βλέμμα καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὴν ἀνδρυνίτιν...

— Διατί ἤλθες; ἠρώτησε μελιχίως ἡ νεάνις, ἥς αἱ περιπόρφυροι παρειαὶ καὶ οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ οὐδὲλως ἐξέφραζον ὀργήν. Γνωρίζετε, Βένη-ἐφέντη, ὅτι τὸ χάρμιον εἶναι τόπος ἱερός, εἰς ὃν ὁ ξένος δὲν πρέπει νὰ πατήσῃ...

— Τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Τζελάλ-Βένης ἐγειρόμενος μετὰ λύπης, παρεβίασα τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας παρὰ τὰς ὑποσχέσεις, ἅς ἔδωκα τῇ Ρεμού...

— Μοι εἶχεν ὁμοίως ὅτι δὲν θὰ εἰσῆρχετο! ἀνεφώνησεν ἡ τροφὸς του.

— Ναι, ἀλλὰ μοι εἶχες ἐπιτρέψει ν' ἀκούσω ὅπισθεν τῆς θύρας, καὶ ἀκούσας τὴν φωνὴν τῆς ἐξαδέλφης μου, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἴδω... Συγγνώμην, Χανούμισσα, φεῦ! σὰς δυσχεροῦσιν! δυσχεροῦσιν χωρὶς νὰ θέλω πάντας, ὅσους ἀγαπῶ!...

Ὁ ἀξιωματικός εἶχεν ὑπερβῆ τὴν φλιάν τῆς θύρας, ὅτε ἡ Ἀζιβὲ τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἀνέφερες περὶ βιβλίου τινός, τὸ ὅποιον ἀντέγραψας; περὶ κιταπίου τινός Αἰγυπτιακοῦ; Ἐχω πολλὰς ἐλπίδας ὅτι

διὰ τοῦ βιβλίου τούτου θέλω κάμψαι τὸν μολλᾶν...

— Θέλετέ νὰ σᾶς δεῖξω ὀλίγας αὐτοῦ σελίδας; εἶπεν ὁ Τζελλᾶλ-Βένης, εἰσελθὼν πάλιν ὄλος χαρᾶ, καὶ ἀφελὼν σελίδας τινὰς ἐκ λευκώματος ὠραιότητος μεμβράνης τὰς ἔδειξεν εἰς τὴν Ἀζιβέ.

Ἦτο ἐξαισιος ἐργασίαι, οἷον οἱ ἱεροδιδάσκαλοι μόνον γινώσκουσι νὰ ἐκτελῶσι διὰ τὰ ἱερὰ βιβλία. Ἐπειδὴ, ὡς γνωστόν, καταργηθείσης τῆς τυπογραφίας πρὸς ἐκτύπωσιν ἱερῶν βιβλίων τῶν Μουσουλμάνων, γράφονται ὑπὸ τῶν *χοτζάδων*, τῶν *σοφτάδων*, τῶν *μοτάδων*, ἐνὶ δὲ λόγῳ, ὑπ' ἐκείνων, ὧν ἡ περαιοθεῖσα ἐκπαιδεύσις καθιστᾷ ἱκανοὺς νὰ κλλιγραφῶσιν ἀνεπιλήπτως.

Τὸ βιβλίον, ὅπερ ἔγραφεν ὁ Τζελλᾶλ, ἦτο παράδειγμα ἐξ ἐκείνων τῶν ἔργων τῆς φιλοκαλίας καὶ ὑπομονῆς. Αἱ σελίδες αὐτοῦ ἦσαν πλήρεις ῥητῶν ἀντιγεγραμμένων δι' ἐρυθρᾶς καὶ μαύρης μελάνης, με ἐπικεφαλίδας, τὰς μᾶλλον ἀλλοκότους καὶ περιπελεγμέναις, εἰς ὃ μεγάλως συμβάλλονται τὰ μακρὰ ληκτικὰ καὶ ἀρκτικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀραβικοῦ ἀλφαβήτου.

Ἡ Ἀζιβέ θεώρει ἐκστατικῆ τὰς σελίδας ταύτας, ἀξίας νὰ κοσμῶσι κιτάλιον σουλτανικόν.

— Εἶναι ὠραιότατον... κάλλιστα πεπονημένον τὸ ἔργον σου τοῦτο, εἶπεν ἡ νεάνις μετὰ συγκινήσεως, ἀποδίδουσα τὸ λευκώμα εἰς τὸν περιχαρῆ Τζελλᾶλ-Βένην. Ὅταν τὸ τελειώσης, φέρε μού το μίαν ἐσπέραν καὶ ἐγὼ θέλω τὸ παραδώσει εἰς τὸν μολλᾶν...

— Εὐχαριστῶ, ἐξάδελφῃ μου, εὐχαριστῶ! Ἐῖθε νὰ σ' εὐλογήσῃ ὁ Θεός, διότι με λυπεῖσαι!

Ἡ Ἀζιβέ ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ χαρεμίου τῆς Ρεμσὺ με καρδίαν πλήρη χαρᾶς καὶ παρηγορίας, ἀλλ' ἤδη τῆ ἔφεραν τὸν καφέν' τὴν δ' ἔνδειξιν ταύτην τῆς φιλοφροσύνης καὶ τοῦ καλῶς ὠρίσαστε ὑποχρεοῦται τις ν' ἀπορροφήσῃ εἰς πᾶσαν ἐπίσκεψιν.

Ἡ δούλη, ἡ τὸν δίσκον εἰς τὰς ξένας προσφέρουσα, ἦτο παιδίσκη ἔχουσα βλέμμα ἀναιδὲς καὶ κόμην πυρρὰν, ἰσχνή, φοροῦσα μέλαν ἀντερί καὶ ἄνθος ἐρυθρὸν μαρμαρινόμενον εἰς τὴν ζώνην τῆς. Ἡ ἰτάμότης ἦτο τὸ μόνον κάλλος τῆς, καὶ ἡ ἔπαρσις ἡ μόνη εὐφυΐα τῆς. Ἰδοῦσα αὐτὴν εἰσερχομένην ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μολλᾶ ὠχρίασεν ἐλαφρῶς. Εἶχεν ἀκούσει περὶ τῆς δούλης ταύτης καλουμένης Νετζιβέ· ἐγίνωσκε δὲ ὅτι ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἀνῆκε τῷ Τζελλᾶλ, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἐλευθερίαν τῶν μωαμεθανικῶν ἡθῶν, ἡ Ἀζιβέ δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ δυσφορῆ ἐνώπιόν τῆς.

Τὸ νὰ κρίνῃ τις περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς πᾶλλαιδός του δὲν εἶναι πάντοτε ὀρθόν· καὶ ὅμως ἡ φιλοκαλία ἐν τῷ ἔρωτι εἶναι ἀπόδειξις ψυχῆς εὐαισθητοῦ καὶ εὐγενούς.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Νετζιβέ ἐκείνης, ἀφῆρσεν ἀπὸ τῆς Ἀζιβέ ὅλην τὴν χαρὰν, ἣν εἶχε προσενησσει αὐτῇ ἡ ἐπίσκεψις τῆς πρὸς τὸν Τζελλᾶλ.

ΙΓ.

Μόλις ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μολλᾶ ἐξῆλθε τοῦ κοινακίου τῆς Ρεμσὺ-Χανούμ, ὁ ποιητῆς Φαῖδ ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος.

Ὁ ἀξιοματικὸς μετέβη εἰς ὑποδοχὴν τοῦ φίλου του μετὰ τὴν φαῖδραν ἐκείνην διαχυσιν τῆς καρδίας, ἣν παρέχει ἡ εὐτυχία, ἡ τοῦλάχιστον ἡ ἐλπίς αὐτῆς.

Οἶμοι! πόσοι ἄνθρωποι τὴν σκιὰν μόνον αὐτῆς γνωρίζουσιν!

Ὁ Τζελλᾶλ-Βένης, ἀντὶ νὰ συγκινηθῆ διότι εὔρε τὸν ποιητὴν ὥχρον καὶ καταβεβλημένον, ἀπ' ἐναντίας οὐδεμίαν ἠσθάνθη ἐκπλήξιν, διότι αἱ αὐλικαὶ ἐκπτώσεις εἶναι συχνότεραι τῶν εὐεργετημάτων καὶ τῆς εὐνοίας, καὶ τὸ ἔπακρον τούτων τάχιστα ἐπάγει τὰς πρώτας.

— Τί ἔχεις, φίλτατε Φαῖδ; εἶπε σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ νέου ποιητοῦ φαίνεται ὅτι αἱ θέσεις ἡμῶν σήμερον εἶναι ἀντίστροφοι, διότι ἐνῶ με εἶχες ἀφήσει περιλύπον, μ' εὐρίσκεις σχεδὸν εὐδαίμονα, σὺ δέ, ἐνῶ σὲ ἐνόμιζον ἀπολαύοντα τῆς μεγίστης εὐνοίας παρὰ τῷ σουλτάνῳ, μοι φαίνεσαι κατηφής...

— Μὴ μ' ἐρωτᾶς τί ἔχω, Τζελλᾶλ-Βένη, εἶναι λύπη, ἥτις με καταβιβρώσκει, καὶ ἣν οὐδεμίαν φιλίαν δύναται νὰ καταπραύνη, ἡ κἄν νὰ μετριάσῃ. Ἀγαπῶ ἀνευ ἐλπίδος!...

— Μὲ συγχωρεῖς διὰ τὴν ἀδιακρισίαν μου, ἀλλ' ἐνόμιζον ἐμαυτὸν ἀκροῦντως φίλον σου, ὥστε νὰ τολμήσω νὰ σοὶ κάμω μίαν ἐρώτησιν· ἡ λύπη σου αὕτη — ἐνῶ πρὸ ἐνός μηνὸς ἦσο εὐδαίμων καὶ ἀμέριμνος — εἶναι τόσον ἀθεράπευτος ὅσον τὴν ὑποθέτε; Ἐπειδὴ δὲ περὶ ἔρωτος πρόκειται, — ἄρα καὶ περὶ γυναικῶν, — ἄφες με νὰ σοὶ εἶπω, φίλτατε Φαῖδ, ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει μεταβλητότερον ἐν τῷ κόσμῳ ἢ σήμερον μισοῦσα ἡμᾶς αὔριον μᾶς λατρεύει· τὸ νὰ λυπηταί τις σφόδρα ἢ τὸ νὰ χαίρῃ ἐξ ἐναντίας πολὺ, εἶναι ἐξίσου μωρία. Εἶσαι νέος καὶ ὠραίος, χάρις δὲ εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ σουλτάνου, ἔχεις περιουσίαν ἱκανήν, ταῦτα δὲ εἶναι ὡς ἄλλα τόσα γραμματῖα λαχείου, ἵνα κατακτήσης τὴν καρδίαν γυναικὸς τινος καὶ ἂν ἦτο ἀνίκητος, τοῦθ' ὅπερ ὅμως δὲν ὑπάρχει.

— Ἀνίκητος! Τί εἶπες; ἀνεφώνησεν ὁ Τζελλᾶλ καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του. Σοὶ εἶπον ἐγὼ ποτὲ περὶ τοιούτου πλάσματος;

— Ναί, ἐσπέραν τινὰ ἐν Ἀλέμ-Δάμ, καὶ μάλιστα ἀπήγγειλας ἐκ τοῦ προχείρου στίχους τινὰς ποιηθέντας δι' αὐτὴν.

— Φεῦ! τὸ ἄσμα μόνον ἦτο τὸ μόνον περὶ αὐτῆς ἀληθὲς πρᾶγμα... Ἐφεύρον, ἔπλασα ἰδανικόν τι ὄν καὶ οὐδὲν πλέον... Τοιαύτη γυνὴ ὑπῆρξε μόνον ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου, προσέθηκεν ὁ ποιητῆς, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

— Ἡ δ' ἐκδρομὴ ἐκείνη, ἣν ἐμέλλομεν νὰ κάμωμεν μετὰ τοῦ σουλτάνου, ἦτο καὶ ἐκείνη ἐπιπόνημά σου, φίλτατε Φαῖδ; Τρομερὸν παίγνιον, ὅπερ ἐπεχειρεῖς, διότι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν ἐπιτρέπει ν' ἀστείζωνται...

Ὁ Φαῖδ-Βένης ἐπειράθη νὰ ἀπαντήσῃ, εἶτα δὲ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Τζελλᾶλ, εἶπε:

— Δὲν θέλω νὰ λέγῃ ὁ κόσμος ὅτι ἔχω μυστικὰ ὡς πρὸς σέ. Εἶσαι ὁ μόνος φίλος μου, μοὶ διηγῆθης εἰλικρινῶς τοὺς πόνους σου καὶ παρὰ τὸν ὄρκον, ὃν ὤμοσα τοῦ νὰ κρύψω τοὺς ἰδικούς μου, θέλω τοὺς ἐμπιστευθῆ εἰς τὴν φιλίαν σου.

Ὁ Τζελλᾶλ-Βένης ἀνταπέδωκε τὴν σύνθλιψιν τῆς χειρὸς εἰς τὸν φίλον του.

— Ἐὰν ἡ ἐκμυστήρευσις δύναται νὰ σὲ ἀνακουφίσῃ, εἶπέ, ἀγαπητέ μοι φίλε, τῷ εἶπεν, εἰ δὲ μὴ, τήρησον τὴν ὑπόσχεσίν σου· δὲν θέλω νὰ εἰσδύσω εἰς μυστικόν, ὅπερ ἴσως δὲν εἶναι ἰδικόν σου.

— Ὅχι, ἐξεναντίας, πρέπει νὰ σοὶ ὁμιλήσω, διότι αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν πλήρη πικρίας καὶ φόβου, ἔχω χρεῖαν τῶν συμβουλῶν σου. Τώρα, Τζελλᾶλ, ὅτε εἰσῆλθες εἰς τὴν εὐθείαν τῆς φρονήσεως ὁδόν, θὰ βλέπῃς τὰ πράγματα καθαρώτερον ἐμοῦ.

Ὁ Φαῖδ-Βένης διηγῆθη εἰς τὸν φίλον του τὰ περιστατικά, ἅτινα γινώσκουσιν οἱ ἀναγκῶσται ἡμῶν. Τὸ λουτρόν τῆς Προύσης καὶ τὴν φυγὴν τῆς Γκιούλ-Χανούμ, τὴν θύελλαν καὶ τὴν ἀπροσδόκητον προστασίαν αὐτῆς παρὰ τοῦ σουλτάνου, ὅσας ὠδήγησε τὴν συνοδίαν εἰς Γεδι-Ἀγάτς.

— Μετὰ τὴν παράδοξον ἐκείνην νύκτα εἶδες πλέον τὴν Γκιούλ-Χανούμ; ἠρώτησεν ὁ Τζελλᾶλ-Βένης, ὃν ζωηρῶς συνεκίνησεν ἡ διήγησις αὐτή.

— Ὅχι. Ἐπιστρέψασα εἰς τὴν Προῦσαν ἐκλείσθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ὃ δὲ σουλτάνος ἐφάνη ἀποφεύγων με· δὲν μοὶ ὠμίλησε ποτὲ περὶ αὐτῆς... Ἐν τούτοις, πρὸ δύο ἡμερῶν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐν ᾧ πρότερον δὲν ἠδύνατο νὰ διαγῇ ἀνευ ἐμοῦ, ἐξῆλθεν ἔφιππος εἰς μακρὸν περίπατον χωρὶς νὰ μοὶ εἶπῃ τίποτε καὶ χωρὶς νὰ μοὶ εἶπῃ ποῦ ἐπήγγαινε, καὶ ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κονάκι, ἐφαίνετο πολὺ τεταραγμένος, καὶ ἐκλείσθη ἐντὸς τῶν θαλάμων του... Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπέστρεψεν ἀπὸ τῆς Γκιούλ... Εἶχε συνεννοηθῆ μετ' αὐτῆς πρὸς συνέντευξιν, ἡ μόνη ἡ τύχη τοὺς συνήγαγε; δυσκολεύομαι νὰ τὸ ἐννοήσω... Ὡ! αἰσθάνομαι ἐν τῇ ζηλοτύπῳ καὶ ἀνησυχῳ καρδίᾳ μου ὅτι ὁ Σουλτάνος ἀγαπᾶται... Μὲ ἀπομακρύνει ἀπὸ τῆς Προύσης ἐπὶ τῇ κενῇ προφάσει τοῦ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ ἐν Τοκάτῃ κτιζόμενον ἀνάκτορόν του, καὶ νὰ ἐπισπεύσω τὴν ἐν αὐτῷ ἐγκατάστασίν του... Ὅσον θὰ κατοικήσω ἐγὼ τὸ ἀνάκτορον τοῦ *Δολμά-Μπαρτιέ*, τὸ ὁποῖον ἐπίσης κτιζεταί, ἄλλο τόσον θὰ κατοικήσῃ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ ἀνάκτορον τῆς Τοκάτης ὅταν ἐπιστρέψῃ. Ἡθῆλθε ν' ἀπαλλαγθῆ τῆς παρουσίας μου· ἐπειδὴ δὲ γινώσκει ὅτι ἀγαπῶ τὴν Γκιούλ, ἡ πρὸς ἐμὲ εὐνοία του δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ...

— Ὁ σουλτάνος θὰ κατοικήσῃ τὴν Τοκάτην, ἐγὼ σοὶ τὸ λέγω, εἶπεν ὁ Τζελλᾶλ σκεφθεῖς.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἰς σὲ μόνον ἐμπιστεύεται, διότι εἶσαι κάτοχος τοῦ μυστικοῦ του, καὶ διὰ σοῦ ἐνεργεῖ... Ἀγνοεῖς ὅτι ὁ Σέιχ-ὕλ-Ἰσλάμης ἔχει ἀ-

γροτικήν οίκιαν ἐν Βέιχοζ, καὶ στέλλει ἐκεῖ ἀνὰ πᾶν ἔτος τὸ χαρμίον του ;

— Πῶς τὸ γινώσκεις ;...

— Ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἶναι ἐξαδέλφη τῆς Ἀζιβέ-Χανούμ. τῆς μνηστῆς μου. καὶ γνωρίζω παρ' αὐτῆς τὰς συνθηεῖας τοῦ χαρμίου, αἵτινες βεβαίως δὲν μετεβλήθησαν ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν...

— Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ πῶς ὑποπτεύει ὁ σουλτάνος ὅτι ὁ Σείχ-ουλ-Ἰσλάμ στέλλει ἐκεῖ τὴν οικογένειάν του, ἥτις διαρκῶς μένει ἐν τῷ ἐν Βεσικιάτῳ (Διπλοκιονίῳ) μεγάρῳ αὐτῆς ; ἠρώτησεν ὁ Φαῖδ-Βέης.

— Τοῦτο δὲν δύναμμι νὰ σοὶ τὸ εἶπω, ἀγαπητέ μοι φίλε, γνωρίζεις ὅμως ὅτι δὲν εἶναι δύσκολον νὰ μάθῃ τις τὰς ἕξεις τῶν χαρμίων παρὰ τῶν εὐνοῦχων καὶ τῶν δούλων. Τῇ βοήθειᾳ ἐνὸς μπαζις εὐκόλως λύει τις τὰς μᾶλλον πεισματώδεις καὶ τὰς μᾶλλον ἐχεμύθους γλώσσας.

— Ὅρθως λέγεις. Ὁ σουλτάνος θὰ ὑπερτερῇ ἐμοῦ πάντοτε διὰ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς ἰσχύος.

— Καὶ σὺ δέ, Φαῖδ, ἔχεις τὴν νεότητά καὶ τὴν ἐλευθερίαν, δύο ἀγαθὰ μυριάκις πολυτιμότερα εἰς ἀντάλλαγμιν τῶν ὁποίων ὁ Σουλτάνος δὲν ἤθελε διαστάσει νὰ δώσῃ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα φθονεῖς...

— Οὕτω λοιπὸν φρονεῖς ὅτι δύναμμι νὰ ἐλπίζω ἀκόμη ; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ νέος ποιητής, μὲ τὴν ἀπρακτικὸν ἐκείνην πίστιν. ἦν ἔχουσιν οἱ ἐρωτευμένοι εἰς τοὺς αἰσίους οἰωνούς.

— Φίλε μου, δὲν βλέπω διατί ἡ Γκιούλ-Χανούμ νὰ μὴ σε προτιμήσῃ τοῦ σουλτάνου... Τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ σὲ βλέπῃ καὶ νὰ τῇ στέλλῃς ὠρτῖόν τι ποιημάτων ἐξ ἐκείνων. ἄτινα σὺ γινώσκεις νὰ γράψῃς. Μὴ ἀθυμεῖς, ἀγαπητέ μου Βέη, προσέθηκεν ὁ Τζελάλ, προπέμπων τὸν νεανίαν, καὶ ἐνθυμοῦ τὴν παροιμίαν, ὅτι : *Διὰ τὰ ἦναι τις ἀρεστὸς εἰς τὰς Ὀθωμανίδας, πρέπει τὰ ταῖς φανερόνται συχνὰ καὶ τὰ ταῖς στέλλῃ ἐπι συχνότερον δῶρα, ποιήματα καὶ ἄρθα.*

[Ἡ περὶ συνέχεια.]

κ.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΔΙΕΩΣ

ἀδηγημα.

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μετ' ἑφ. Ἄθ. Θ. Λιμπάρν.]

Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν, λεπτοὶ δ' ἄτμοι περιεκάλυπτον τὸν δίσκον του, ὅστις κατέδυνε ἀλαμπῆς εἰς τὴν θάλασσαν, τῆς ὁποίας ἡ κυματώγῃ μετὰ μονοτόνου ψόφου προσέκρουεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Ζαρνὰκ, Βρετανικοῦ χωρίου ἀλιέων.

Λεπτὴ ὀμίχλη, ὡς ἀργυρᾶ πνοή, ἐπέπλεε τῆς θαλάσσης, ἥτις τὸ βαθύτατον σημεῖον τῆς ἀμπώτιδος φθάσασα, ἐπὶ κνήριζε τὴν πλημμύραν, προχωροῦσα βραδέως καὶ ἐπαυξάνουσα τὴν περιοχὴν τῆς εἰς ἑκαστον νέον κύμα.

Τὸ χωρίον ἔκειτο ἐκτὸς τοῦ ἀκροτάτου σημείου τῆς κλιρορίας ἐπὶ μικροῦ τινος ἀμμώδους λόφου, ὅστις καθιστάμενος πρὸς τὴν ἀκτὴν κρημνώδης καὶ προχωρῶν πρὸς νότον ἐν τῇ θαλάσῃ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν

Ἀκρωτήριον τῆς Λερχῆς Ῥινός, προσφύλαττε τὸν ὄρμον τοῦ Ζαρνὰκ.

Ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου ἐξετείνετο περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα ἐντὸς τῆς θαλάσσης σειρά μικρῶν σκοπέλων, χρησιμευόντων εἰς τὸν ὄρμον ὡς κυματοθραυστῶν, λίχν ἐπικινδύνων ὅμως, καθόσον ἐν καιρῷ τῆς πλημμύρας ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῶν ὑδάτων. Τὸ ἐρυθροῦν κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου ἦτο ὄρατὸν μέχρι τοῦ σημείου, ἐν ᾧ κατέληγον αἱ τελευταῖαι δίοδοι τῶν σκοπέλων τούτων. Τέλος ὁ ἐσωτερικὸς λιμὴν προεφυλάττετο καὶ ὑπὸ γλώσσης γῆς, προχωρούσης βαθέως ἐν τῷ ὄρμῳ καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἀπώτατον ἄκρον ἐχρησίμευεν ὡς ἀποβάθρακις τοὺς ἐπανακάμπτοντας ἀλιεῖς.

Ἐπὶ τῆς εἰσόδου μιᾶς τῶν τελευταίων οἰκιῶν τοῦ χωρίου, ἴστατο νεανίας, ὅστις ἐκ τῶν ἀνησυχῶν βλεμμάτων, ἄτινα ἔροπτε πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ τῶν ἀτάκτων κινήσεων του, ἐφαίνετο ἀναμμένων τινα μετὰ προδήλου ἀνυπομονησίας.

Αἰφνης δεκαετὲς κοράσιον, γυμνόπου καὶ λυσικομον, ἐπλησίασε τὸν νεανίαν καὶ λαβὸν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος,

— Ἐλα, Βέρντ, τῷ λέγει, ἴσμε νὰ καθήσωμε 'ς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ποῦ διέρχεται ὁ δρόμος, νὰ περιμένωμε τὴν Μαργγῶτ. Ἄπορεις νὰ μοῦ διηγηθῆς περὶ τῆς Κυρὰ-Ὀλλης καὶ τοῦ ἀγρίου κυνηγοῦ ἢ τοῦ καλαφέντου.

Ὁ Βέρντ κατένευσεν.

— Ἐλα, Φραγκίσκα ! Ἄς περιμείνωμε τὴν Μαργγῶτ καὶ τὸν Μπάρμπ-Ἰωσήφ.

Σιωπηλῶς προχωροῦντες, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἀφίκντο εἰς τὴν προσδιωρισθεῖσαν θέσιν, ἀφ' ἧς ἠδύναντο νὰ βλέπωσι τοὺς ἀλιεῖς ἐπανερχομένους. Ἀμφότεροι κατεκλίθησαν, ὁ Βέρντ ὅμως παρετήρει τὴν θάλασσαν σιωπῶν Ὁ ξανθὸς καὶ κυανόφθαλμος οὗτος νεανίας, εἰ καὶ διεκρίνετο εὐκόλως ὡς θαλασσινός, οὐδόλως ὅμως ὠμοίαζε πρὸς τὰ ἀσύμμετρα καὶ ἄσχημα ἐκεῖνα σώματα, ἄτινα ἀναπτύσσονται μετὰ τῶν κατοίκων τῶν παραλίων τῆς Βρετάννης

— Ἄκουσε, Βέρντ, τῷ λέγει, ἀγανακτήσασα ἐπὶ τέλους ἡ συνοδός του, ἔξυρεις ὅτι σήμερον εἶσαι βαρετός ; Τί σκέπτεσαι ; Τὴν πατρίδα σου ἢ τὸ καράβι σου ;

— Σκέπτομαι τὴν... παρ' ὀλίγον νὰ διαφύγῃ αὐτῷ ἡ ἀλήθεια, ἐγκαίρως ὅμως κρατηθεῖς προσέθηκε : τὸ ναυαγήσασα πλοῖόν μου καὶ τοὺς πνιγέντας συντρόφους.

— Μὴ συλλογίζεσαι τέτοια ἄσχημα πράγματα, χαίρου ὅτι οἱ ἄνδρες μας σ' ἔσωσαν. Σὺ γνωρίζεις ὅτι τὰ σώματα τῶν πνιγμένων ἡσυχάζουν κάτω 'ς τὴν θάλασσαν, αἱ ψυχαὶ των ὅμως ὀλοένα περιφέρονται 'ς τὴ γῆν, ἕως 'ς τὴν δευτέρην παρουσίαν.

Χωρὶς δὲ ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν ἡ μικρὰ Φραγκίσκα ἐξηκολούθησε φλυκροῦσα :

— Ὁ Μπάρμπ-Ἰωσήφ λέγει ὅτι εἰς τὸ Καρνὰκ εὐρίσκειται 'ς τὰ χωράφια ὀλομόνχη καὶ μακρὰ ἀπὸ κάθε σπῆτι μιὰ ἐκκλησίαν.

« Ἐκεῖ, ἐνῷ ἐπερνοῦσε μιὰ νυκτιὰ, εἶδε

κλησίαν καὶ ἀπὸ περιέργεια ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ ἰδῇ, διατί εἶχανε φῶς τόσῳ ἀργά ; ὁ νεκροθάπτης ὅμως τοῦ Ἀγίου Γεοργίου, ποῦ ἦτανε μαζὺ του, τὸν ἐτρόβηξε καὶ τοῦ εἶπε : « Μέσα 'κεῖ γίνεται μνημόσυνο διὰ τοὺς πνιγμένους καὶ σχίζεται ἡ καρδιά τ' ἀνθρώπου νὰ βλέπῃ τοὺς σκελετοὺς των ».

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἡ μικρὰ κόρη ἐφορῆκε, καὶ πλησιάσασα περισσότερον πρὸς τὸν νέον θαλασσινὸν ἐξηκολούθησεν :

— Ὁ Μπάρμπ-Ἰωσήφ βλέπει καὶ γνωρίζει περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀνθρώπον, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι πάντοτε σοβαρὸς καὶ ἀγριωμένος καὶ ὅτι αὐτὸς θέλει, πρέπει ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ τὸ κάμνουν ; ἔτσι καὶ ἡ Μαργγῶτ θὰ τὸν πνιθρευθῇ, γιατί τὸν φοβᾶτε. Ἡ εὐμμορφή καὶ γυαλιστὴ μας Μαργγῶτ θὰ πάρῃ ἄνδρα τὸ ζαρωμένο τὸ Μπάρμπ-Ἰωσήφ

Ὁ Βέρντ ἀνετινάχθη περίφοβος.

— Ὁ θεὸς σου θὰ νυμφευθῇ τὴν Μαργγῶτ, τὸ τέκνον τῆς ἀδελφῆς του ; Τοῦτο δὲν τῷ ἐπιτρέπεται.

Ἡ Φραγκίσκα ἐμειδίασε πονηρῶς καὶ εἶπε :

— Πόσω εἶσαι κουτός, καὶ ὀκνητός. Ἡ Μαργγῶτ δὲν εἶναι ἀδελφὴ μου, αὐτὴ δὲν εἶναι καθόλου ἀπὸ τοὺς δικοὺς μας. Εἶναι πολλὰ χρόνια τώρα ἀπὸ τότε ἡ Μαργγῶτ ἦτανε μικρὴ ποῦ τὴν ἐπέταξε μιὰ μέρα ἡ θάλασσα 'ς τὴν ἀκρογιαλιὰ 'σάν καὶ 'σένκ 'ς τὸ λαϊμὸ τῆς εἶχε μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ ξένα χρυσὰ φλωρεὰ. Λένε πῶς ἦτανε τούρικα καὶ τὸ καράβι ἑλληνικὸ ἀπὸ τὴ Χιὸ—ἡ γιγνιὰ μου τὰ εἶπε—καὶ ἀκόμη πῶς ὁ Μπάρμπ-Ἰωσήφ μ' ἐκεῖνα τὰ φλωρεὰ ἀγόρασε τὸ κίβι. Τὸ κίβι εἶναι τῆς Μαργγῶτ καὶ τὸ διοικεῖ ὁ Μπάρμπ-Ἰωσήφ.

Ὁ Βέρντ παρετήρει τὴν μικρὰν ὡς ἐν ὀνειρῷ, ὅτε ἐκεῖνη ἀνετινάχθη φωνάζουσα :

— Ἐρχονται, ἔρχονται.

Μακρὰ σειρά ἀνθρώπων ἐπεφάνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀμίχλης, τῆς καλυπτούσης τὴν παραλίαν. Ἦσαν οἱ ἀλιεῖς, αἵτινες κατὰ φροτοὶ ὑπὸ τῆς ἡμερησίας λείας των ἐπλησίαζον πρὸς τὸν λόφον, ἐφ' οὗ εὐρίσκοντο ὁ Βέρντ καὶ ἡ Φραγκίσκα. Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ διακρίνουσι τὰς μορφάς. Οἱ ἄνδρες ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς κώπας καὶ τὰ δίκτυα, αἱ δὲ κόραι καὶ αἱ μητέρες, ἀνὰ ζεύγη ἢ καὶ κατὰ μόνας ἀκολουθοῦσαι, ἔφερον κίνιστρα πλήρη ἰχθύων καὶ θαλασσινῶν Οὐδεὶς γέλως, οὐδὲν ἄσμα ἐξήρχετο ἐκ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν ἐροῦθ-μῶς προχωρούντων ἐκείνων μορφῶν. Σιγὴ ἄκρα ἐβασίλευε. Χονδροειδῆ ὑφάσματα ἐκαλύπτον τὰ εὐρωστα μέλη τῶν ἀνδρῶν, ἀπλὰ κελύμματα τὰ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἀνυπόδυτοι ἐπὶ τοῦ ὕγρου ἐδάφους ἐπάτων. Μία μόνη μεταξὺ των διεκρίνετο οὐ μόνον διὰ τὰ ὠραῖα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπιμεμελημένης ἐνδυμασίας τῆς. Ὅχι μόνον ὠραίας περικνημίδας καὶ κομψὰ τσόκαρα, λευκὸν περιζώμα καὶ μεταξωτὸν μανδύλιον ἐπὶ τοῦ στήθους χαριέντως φέρουσα, ἀλλὰ καὶ βαθύχρουν ἐρυθρῶν ταινιῶν περὶ τὴν ἐβένινον κόμην τῆς περι-

τετυλιγμένην ἔχουσαν ἀνεδείκνυτο ἡ ὄραία ἐκείνη μορφή ὡς βασιλίσσα ἐν μέσῳ τῶν ὑπηκόων τῆς. Μακρόθεν ἠτένιζεν ἤδη πρὸς τὸν λόφον.

Ἄρα γε ἡ γλυκεῖα ἔκφρασις τοῦ προσώπου αὐτῆς καὶ ἡ ἐξαίφνης ἐπ' αὐτοῦ ἐπιχυθεῖσα ἐρυθρότης ἀπέβλεπε μόνον τὴν φιλοφρόνως ἐκ τοῦ λόφου χαιρετῶσαν αὐτὴν μικρὰν ἀδελφὴν;

Ὅπισθεν αὐτῆς ἤρχετο τραχὺς ἀλιεύς, βαρέως φορτωμένος μὲ δίκτυα, κώπας καὶ ἀρπάγας, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἀσχημὴ καθίστατο ἐπαισθητοτέρα ὅταν ὠμίλει, ἔνεκα τῆς κακῆς συνηθείας, ἣν εἶχε τοῦ νὰ μὴν ἐξάγῃ ποτὲ ἐκ τοῦ στόματός του τὴν κωνοσύριγγα.

— Ἡ κόκκινη κορδέλα πηγίνει ὄραία μὲ τὰ κόκκινα μάγουλα, ἐπιθύρισε πρὸς τὴν νεάνίδα. Στοιχηματίζω ὅτι ἐκεῖνος ποῦ εἶναι αἰτία διὰ τὸ ἕνα, εἶναι καὶ διὰ τὸ ἄλλο.

— Πόσω εὐφύης εἴσθε, Μπάρμπα-Ἰωσήφ! ἀπήντησεν ἡ κόρη, χωρὶς νὰ στραφῇ. Σεῖς γνωρίζετε πάντοτε περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

— Ὅ τὸν διάβολο! Νομίζεις πῶς δὲν ἤκουσα ὅτι ὁ φίλος μας ἐκεῖ εἶπε χθὲς τὸ βράδυ, πῶς κόκκινη κορδέλα σὲ μαῦρα μαλλιά τοῦ ἀρέσει πάρα πολύ;

Ἡ Μαργγῶτ δὲν ἀπήντησε. Παρατήρησεν ὅτι αἱ σύνδοί τῆς τὴν ἐπέβλεπον πλαγίως, ἀλλ' οὐδεμίαν δίδουσα προσοχήν, ἔριπτεν ἐναλλάξ τὰ βλέμματά τῆς ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ Βέρντ, οὔτινες, ἐγκαταλιπόντες τὰς θέσεις των, ἐπροχώρουν πρὸς προὔπαντιν των ἐρχομένων.

— Καλησπέρα Μαργγῶτ! Καλησπέρα Μπάρμπα-Ἰωσήφ! Εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ ψάρεμα;

Ἡ Μαργγῶτ ἔνευσε φιλοφρόνως πρὸς τὸν νέον Γερμανόν, χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ λέξιν. Ὁ Μπάρμπα-Ἰωσήφ ὁμοῦς ἀπήντησε μετὰ τινος πικρίας:

— Καλὸ πιάσιμο, ἀλλὰ πολλὴ δουλειά ὁ καθένας δὲν ἔχει τὴν τύχη, ἐνῶ αὐτὸς κάθεται ἀξένοιαστα ἔς τὸ σπῆτι, νὰ τοῦ πᾶνε τὰ εὐμορφώτερα ψάρια ἔς τὴν φωλιὰ του.

Ἡ Μαργγῶτ ἠρυθρίασεν ἐκ θυμοῦ καὶ δυσαρρεσκείας. Ὁ Βέρντ ὁμοῦς ἐγέλασε καὶ ἀπήντησεν ἀφελῶς:

— Ἐχετε ὄρεξι σήμερον Μπάρμπα-Ἰωσήφ! αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ πολύ. — Μοὶ ἐπιτρέπετε Μαργγῶτ;

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς τὸ κἀνιστρον συμπεριεπάτει, χαριεντιζόμενος καὶ μειδιῶν εἰς ἐκάστην λέξιν τῆς ὄραίας κόρης καὶ οὐδεμίαν δίδων προσοχήν εἰς τοὺς ψιθυρισμοὺς καὶ τὰ ἄγρια βλέμματα τοῦ Μπάρμπα-Ἰωσήφ καὶ τῶν συντρόφων του. Καὶ ἡ Μαργγῶτ ἠκολούθει τὸ παράδειγμα τοῦ συνοδοῦ τῆς, μὴ θέλουσα νὰ ἐνοχληθῇ εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτῆς γλυκεῖαν συνδιάλεξιν.

* *

Πρὸς τῇ ἐστίᾳ τῆς μικρᾶς κλύβης τοῦ ἀλιέως ἀνεπαύετο συμμαζεμένη ἡ γριὰ μάμμη, ἔχουσα πρὸ αὐτῆς τὴν μι-

κρὰν Φραγκίσκαν ἀποκοιμηθεῖσαν ἤδη. Ἐπὶ θρονίου ἐν σκιερᾷ γωνίᾳ ἐκάθηντο ὁ Βέρντ καὶ ἡ Μαργγῶτ. Ὁ Ξανθὸς Γερμανός, κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ τὴν τρυφερὰν καὶ θερμὴν χεῖρα τῆς ὄραίας μελαγχροίνης, κατεκάλυπτεν ἐκείνην δι' ἐρωτήσεων. Οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ τῆς ὀρφανῆς Ἑλληνίδος ἐσπινθήριζον ἐν τῷ σκιάφωτι, θερμαίνοντες τὴν ψυχρὰν μορφήν τοῦ κατοίκου τοῦ Βορᾶ. Ἐὰν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔλεγέ τις εἰς τὸν Βέρντ ὅτι ὑπάρχει ἄλλος εὐτυχέστερος αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, ἢ κόρη ὄρασιον τῆς Μαργγῶτ, θὰ τὸν ὑπελάμβανε βεβαίως ὡς ἐν ἀναίτιῳ συγχήσει φρενῶν εὐρισκόμενον. Διότι πρὸ ὀλίγου δὲν τῷ διηγήθη αὐτὴ ἡ Μαργγῶτ ὅτι καθ' ὄλην τὴν ἀπουσίαν τῆς οὐδένα ἄλλον ἀνεπόλει πλὴν αὐτοῦ; Οὐδενὸς ἄλλου τὴν γειτονίαν ἐπεθύμει πλὴν τὴν αὐτοῦ; Καὶ ὡς διέκρινεν ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ λόφου ἡ καρδιά τῆς ἤρξατο νὰ πάλλῃ σφοδρότερον; Καὶ δὲν ὠμίλησεν αὐτὸς περὶ τῆς μητρὸς του, ἥτις τὸν ἀνέμενε ἐν τῇ μικρᾷ λευκῇ οἰκίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄραίου Ἄλβιου; Καὶ δὲν τῷ παρέστησεν ἡ Μαργγῶτ πῶς θὰ παρτηρῇ ἐκ τοῦ παρθύρου τῆς μητρικῆς οἰκίας τὸ πλοιαρίον των, ὅταν θὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν ὄχθην καὶ πῶς ἐνόσμη δὲν γείνη μήτηρ θὰ τὸν συνοδεύῃ πάντοτε εἰς τὴν ἐργασίαν του;

Καὶ ἐνῶ ἔλεγον ταῦτα ὑπεσχέθησαν ἀμοιβαίως αἰώνιον ἔρωτα καὶ ἔδωκαν τὸν πρῶτον ἀραβῶνα. Καὶ τίς, λοιπόν, ἠδύνατο νὰ ἦναι εὐτυχέστερος αὐτοῦ!

Ἄλλ' αἴφνης ἡ θύρα ἠνοιχθῆ βιαίως καὶ ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου αὐτῆς ὁ Μπάρμπα-Ἰωσήφ, σκυθρωπὸς καὶ ἀπηλητικός. Ἦρξατο ὑβρίζων καὶ ἀπειλῶν τὴν Μαργγῶτ. Ὁ Βέρντ ὠρῶθη καὶ θείσ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὄμου ἐκείνου,

— Μάζωξε τὴν γλώσσά σου, κὺρ Ἰωσήφ, καὶ μὴ προσβάλλεις τὴν ἀραβωνιαστικὴ μου!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ἰωσήφ ἐστράφη ὡς θηρίον πληγέν.

— Ἀραβωνιαστικὴ σου; λὲς νὰ προχώρησες τόσω πολύ; θὰ τὸ ἰδοῦμεν. Ἀλλὰ μοῦ εἶν' ἀδιάφορον — ἔλα μόνον ἔξω!

Οἱ δύο ἄνδρες ἐγκατέλιπον τὴν κλύβην, εἰς ἣν παρέμεινε ἡ Μαργγῶτ ἀνήσυχος, καὶ ἠκολούθησαν τὴν παραλίαν.

Ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἐκτὸς ἐαυτοῦ ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ δὲν ἠδύνατο ἐπὶ ἀρετὴν ὄραϊν νὰ ὀμιλήσῃ.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἤρξατο ἐπιπλήτων τὸν ξένον διὰ τὴν παραβίαν τῆς φιλοξενίας, ἐπ' ἀχαριστίᾳ καὶ ἀποπειρᾷ διαφθορᾶς. Ὁ Βέρντ τῷ ἀπήντησε ψυχρῶς, καὶ ἐφ' ὅσῳ ἐθερμαίνετο ὁ Ἰωσήφ ἐπὶ τοσοῦτῳ ψυχρότερον τῷ ὠμίλει ἐκεῖνος. Ἐπρόσεχεν ὁμοῦς, διότι ἐγκαταλείπουσα αὐτὸν ἡ Μαργγῶτ, τῷ ἐσύστησε νὰ ἔχῃ τὰ μάτιξ του τέσσαρα.

Ἐφθονον ἤδη ἐπὶ μέρους κρημνῶδους, πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ὅτε ὁ Ἰωσήφ ὠρμήσας ἐπὶ τοῦ Βέρντ «δὲν θὰ τὴν πάρης», τῷ λέγει καὶ προσπαθεῖ νὰ καταρρίψῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ βράχου. Ἀλλ' ὁ Βέρντ, ἰσχυρὸς καὶ νευρώδης ὢν, ἔστη ἀκίνητος, καὶ

ἀρπάσας τὸν ἀντίπαλόν του ἐκ τῆς ὄσφους ἠμύνετο. Ἐπηκολούθησε λοιπὸν ἀγῶν πεισματώδης, ὁ Βρεταννὸς προσεπάθει πάσαις δυνάμεισι νὰ ὠθήσῃ τὸν ἀντιζήλον εἰς τὸν κρημνόν, ἀλλ' οἱ ἀγῶνές του προσέκρουον εἰς τοὺς ἰσχυροὺς μυῶνας τοῦ Γερμανοῦ θαλασσινοῦ. Αἴφνης ὁμοῦς ὁ Βέρντ ἠσθάνθη δυνατόν πόνον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, παρατηρήσας δὲ τὰς χεῖρας τοῦ Ἰωσήφ, εἶδεν ἀπαστράπτου ἐν τῇ δεξιᾷ ἐκείνου αἰχμηρὸν ἐγγχειρίδιον· τότε, καταβαλὼν πάσας τὰς δυνάμεις του, ἐξεσφενδόνισε τὸν ἀντίπαλόν του ἐν τῷ κενῷ.

* *

Τὸ τέλος τῆς ἱστορίας μας ἔφθασε καὶ — ὄχι τόσω τραγικόν, ὅσο δυνάτκει τις νὰ ἀναμνήνῃ τοῦτο.

Ὁ Μπάρμπα-Ἰωσήφ τὴν ἐγλύτωσε μὲ μίαν ψυχρολουσίαν καὶ μὲ ἀσήμαντα πλεuroσκαίσιμα. Ἰάθη ἐντελῶς ἐκ τοῦ αἰσθηματός του καὶ εὔρε κατάλληλον σύντροφον ἐν νέῳ κόρῃ, ἥτις ἠγάπα αὐτὸν πρὸ καιροῦ καὶ μετὰ ζηλοτυπίας ἔβλεπε τὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον ἡ Μαργγῶτ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτόν. Ὅτε δὲ ἔμαθε παρὰ τῆς μάμμης ὅτι ὁ Βέρντ καὶ ἡ Μαργγῶτ ἀναχωροῦντες ἐδώρησαν αὐτῷ τὸ ἀλιευτικὸν πλοιαρίον, ὅπερ ἦτο μέγας πλοῦτος δι' ἐν χωρίον ἀλιέων, ἐλησμόνησε τὸ πάθος του, καὶ τὸ μῖσος κατὰ τῶν δύο εὐτυχῶν ἐραστῶν μετεβλήθη εἰς εὐγνωμοσύνην.

Ἐὰν δέ ποτε, ἀγαπητέ μοι ἀνγκυῶστα καὶ σὺ ὄραία μου ἀνγκυῶστρια, μεταβῆς εἰς Βλανκενέζε καὶ ἰδῆς πρὸ τῆς μικρᾶς λευκῆς οἰκίας μὲ τὰ πράσινα παράθυρα τὴν ὄραϊαν γυναῖκα, τὴν κρατοῦσαν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τὸ νοστιμούτσικο μικρὸν ξανθὸν ἀγοράκι, δύνασαι ἐλευθέρως νὰ τὴν χαιρετίσης ὡς κυρίαν Μαργγαρίταν Βέρντ. Ὅμιλεῖ ἐλευθέρως τὰ γερμανικὰ καὶ φέρει πάντοτε μετὰ προτιμῆσεως μὲ κόκκινη ταινία ἐπὶ τῆς μελαίνης κόμης τῆς.

Ο ΙΒΑΝ ΙΒΑΝ ΔΙΕΦ

[Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ Ἰ. Π. Γεωργανοπούλου].

Ἡμέρᾳ τινὶ τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1864, ὑπὸ ὀρίζοντα νεφελοσκεπῆ, δι' οὐαὶ ἠλιακαὶ ἀκτίνες ἐξέπεμπον ἐρυθρὰς τινὰς λάμψεις, μακρὰ σειρὰ δεσμοτῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν, γερόντων καὶ παιδιῶν, βραδεῖ βήματι, διήρχοντο τὸ εὐρὸν πεδίον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος τοῦ Ὁβίου ἐκτείνεται μέχρι τοῦ κρασπέδου τῶν Σαϊάνσκι ἐν Σιβηρίᾳ, τῇ ἀπαισίᾳ ἐκείνῃ Σιβηρίᾳ, ἥτις τόσας ἐσπάραξε μητρικὰς καρδίας ὑπηρετοῦσα τὴν ἐκδίκην τῶν Τσάρων, καὶ ἐν ταῖς στέρνοις αὐτοῖς περιλαβοῦσα τόσα θύματα, ὅσα δὲν ἔπεσαν εἰς πολλὰ πεδία μάχης.

Τὸν χειμῶνα, ἡ χώρα αὕτη παρίστανται φοικαλέας ἀχανεῖς ἐρήμους ὑπὸ πεπηγῶτων ἑλῶν διεσπαρμέναι, ἐφ' ὧν ἡ χιὼν πίπτει ἀφθονος ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας. καὶ σιγὴ ἀπόλυτος πανταχοῦ ἐπικρατεῖ, διακοπτομένη ὑπὸ τῶν ἀπαισιῶν κρωγμῶν τῶν κατὰ μυριάδας ἰπταμένων πτωματοθρόπτων ὀρνέων. Τὸ θέρος τὸ ἔδαφος εἶναι ξηρὸν, αὐ-

χημρόν, ὠχρόν, στεῖρον, σπανιώτατα κα-
χεκτικῷ θάμνῳ ἀπκντώντος ἢ λειχῆνος,
τοῦ μόνου ἴχνους φυτείας ὕπερ παρατη-
ρεῖται κατὰ τὰ ἄξενα ἐκεῖνα πεδία. Ὁ
ὄδοιπόρος βαδίζει μίλια ὀλόκληρα μάτην
ζητῶν νὰ εὔρη σταγόνα ὕδατος πρὸς ἀ-
ναψυγὴν τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ.

Πεζοὶ καὶ ἔφιπποι στρατιῶται τὸ πλεῖ-
στον κοζάκοι, τὸ πιστόν τοῦτο σῶμα τῶν
Τσαρῶν, συνώδευον τοὺς δεσμώτας αἰτινες
ισχυροί, πελιδνοί, ἀνυποδητοί, καταβέβλη-
μένοι, προηγούντο κατὰ μῆκος τῆς θλι-
βεραῆς ἀτραποῦ.

Ἡ ῥωσικὴ ἀστυνομία εἶχεν ἀνακλύψῃ
ἢ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεκάλυψεν, ὀλίγας ἡμέ-
ρας πρὸ τῆς τρομεραῆς ταύτης ἐξόδου μίαν
ἐκ τῶν τόσων συνομοσιῶν, αἰτινες ἐτάρα-
ξαν τοὺς ὕπνους Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' καὶ ἐ-
πειδὴ ἡ ἐλαχίστη ὑπόνοια ἦρκει ὅπως ἐμ-
πέση τις εἰς τοὺς γαμπροὺς ὄνυχας αὐτῆς,
συνέλαβε λοιπὸν τότε ἀνευ σπουδαίας ἐνο-
χῆς καὶ δυστυχῆ τινὰ μικρὰ παιδίκα καὶ
γυναίκα.

Ὁ Μηδενισμὸς εἰσέτι δὲν εἶχε προβάλλῃ
τὴν Μεδούσειον κεφαλήν αὐτοῦ.

Οἱ στρατιῶται διὰ μαστίγων καὶ ἀ-
κοντίων ὀπλισμένοι παρῶρων κεντῶν-
τες ἢ μαστίζοντες τοὺς βραδυτέρους καὶ
τοὺς ὅσοι ἐξηντλημένοι ἐκ τοῦ καμᾶ-
του ἔμενον βήματα τινὰ ὀπίσω. Γυναικες
καὶ παιδία ἦσαν προσδεδεμένοι εἰς τὰ
ἐπίππια τῶν ἵππων συρόμενοι ἀνηλεῶς.

Ἡ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας παρκατειομένη
αὕτη πορεῖα ἐπήνεγκε τὸν θάνατον εἰς τοὺς
ἀσθενεστέρους τῶν ἀτυχῶν τούτων, τῶν
φαντασθέντων ἡμέρας ἐλευθερίας διὰ τὴν
πατριδα τῶν. Τινὲς ἐτελεύτησαν ὑπὸ δί-
ψης, ἕτεροι ἔπεσον μεταξὺ τῶν στεππῶν,
ἐξηντλημένοι ἐκ τῶν τυχαιπωριῶν ἐπιμό-
χθου πορείας καὶ ἀγωνιώντες, τὰ δὲ πτώ-
ματὰ αὐτῶν ἔμειναν ἴσως ἐκεῖ, προσδο-
κῶντα μετὰ τοῦ χειμῶνος τὴν ἐπάνοδον
τῶν λύκων, ἵνα σπαράξωσι τὰς ὑπολειπο-
μένους αὐτῶν σάρκας.

* *

Ἐν ὦρα θέρους, ὅπως εὔρη τις εἰς τὰς
ἐρήμους ἐκεῖνας καὶ ἀκκλιεργήτους πε-
διάδας πηγὴν τινὰ ὕδατος, δεόν νὰ προβῇ
μέχρι τῶν ὑπὲρ τῶν ὀρέων Σαϊάνσκι.
Ἐκεῖ ῥεεὶ ὁ Τόμ, μέγας ὀμόρρος τῷ Ὁ-
βει διερχόμενος διὰ τῆς πόλεως Τόμσκυ
πρὶν ἢ ἐκβάλλῃ εἰς μίαν τῶν μεγάλων ἀρ-
τηριῶν τῆς βορείας δεξαμενῆς. Ἐνταῦθα
τὸ ὕδωρ εἶναι ἀφθονον, ἢ στέππη ἦττον
αὐχημρὰ, ἢ θερμοκρασία ἀνεκτὴ.

Πρὸς τὴν νύκτα, ἡ συνοδία ἀφίκετο εἰς
τὴν μικρὰν κώμην Σαβαδιέρο, τριάκοντα
περίπου βέρσια ἀπέχουσιν τῆς Τόμσκυ.
Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἡ ὁδὸς ἀπτεται
τοῦ ῥοῦ τοῦ Τόμ. Ἡ πρώτη κίνησις, ἣν θὰ
ἐποιοῦν οἱ δεσμῶται θὰ ἦτο νὰ ῥιφθῶσιν
εἰς τὰ ὕδατὰ τοῦ ποταμοῦ, ἀλλ' οἱ φρου-
ροὶ ἀπηγόρευσαν αὐτοῖς τοῦτο καὶ ἔλαβον
ἐνοπλον στάσιν νὰ κωλύσωσιν αὐτοὺς ἂν
τυχὸν παρέβαινον τὴν διαταγὴν, καθότι,
τοῦ ῥεύματος τοῦ ποταμοῦ Τόμ ὄντος λίαν
ὀρηκτικοῦ, ἠδύναντο τινες ἀπληπισμένοι
νὰ ἐπωφεληθῶσι τούτου καὶ νὰ τραπῶσιν

εἰς φυγὴν, ἀγόμενοι ὑπὸ τῆς ὀρυγῆς αὐτοῦ,
δι' ὃ ἐλήφθησαν τ' αὐστηρότερα μέτρα
ἐπαγρυπνήσεως.

Ἄλλ' οἱ ἄθλιοι ἀπέθνησκον τῆς δίψης
καὶ διὰ σπαρακτικῶν κραυγῶν ἐζήτουν :

— Νερό! νερό!

— Καὶ μεῖς διψοῦμε—ἀπεκρίνοντο οἱ
στρατιῶται. — ἀλλὰ τί νὰ κάνωμε; μ'
αὐτὸ τὴν περνοῦμε.

Καὶ ἐδείκνυν τοὺς δεσμώτας τὰς πλώ-
σας αὐτῶν πλήρεις ῥακίου, ἐξ οὗ, πρὸς ἐμ-
πικριμῶν ἐρρόφων πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν.

Τῆς νυκτὸς ἤδη προβάσῃ, ἡ ὁμάς τῶν
δεσμωτῶν περιεζώσθη διὰ διπλῆς ζώνης,
καὶ ἀπὸ δέκα δεθέντες διὰ σχοινοῦ προσ-
δεδεμένοι εἰς τὸν λαίμον ἐκάστου, ὠδη-
γήθησαν εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς κατάσβεσιν
τῆς δίψης τῶν.

Τῇ ἐπαύριον, ἅμα τῇ ἡοῖ, μετὰ τινῶν
ὄρων ἀνάπυσιν, ἢ συνοδίᾳ τῶν δεσμωτῶν
καὶ τῶν κοζάκων στρατιωτῶν ἐπανελάβε
τὴν πορεῖαν διὰ τὰ μεταλλεῖα τῆς Τόμ-
σκυ, καταλείπουσα ὀπίσθεν εἰκοσὶν ἔτι νε-
κροὺς καὶ ἐτοιμοθανάτους, ἀτάφους, τῶν
φρουρῶν μὴ ἐχόντων καθήκοντα νεκροθα-
πτῶν.

* *

Ὁ Ἰβάν Ἰβάνλιεφ, εἰς τῶν διακοσιῶν
δεσμωτῶν, ἦν ὠρῆος ζανθὸς εἰκοσιεξαέτης
νεανίας, υἱὸς πλουσίας ἰδιοκτητριάς τοῦ
Καλιβάν.

Νύκτα τινὰ κατώρθωσε νὰ διαλάβῃ τὴν
ἐπαγρυπνήσιν τῶν φρουρῶν καὶ νὰ ἐξέλθῃ
τῶν μεταλλεῖων.

Μόλις ἀνεκτῆσατο τὴν ἐλευθερίαν καὶ
ὡς ἀπελπίς ἤρξατο φεύγων ἐκ τῆς ἐπα-
ράτου ἐκεῖνης γῆς, ἥτις ἀναπαρίστατο
αὐτῷ οἰοεὶ νεκροταφεῖον. ἀλλὰ μόλις παρ-
ήλθεν ὦρα ἀπὸ τῆς ἀποδράσεως αὐτοῦ καὶ
ἀπὸ ῥυτῆρος ἤλασεν κατόπιν τοῦ ἰαυπό-
δων ἵππων ἐπιβάντες οἱ κοζάκοι. Ἀφικό-
μενος ὁμοῦ ὁ Ἰβάνλιεφ παρὰ τὸν ποταμὸν
Τόμ, ἐροῖσθη κραυγὴ ἐν αὐτῷ καὶ ἀ-
φῆθη ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Οἱ κο-
ζάκοι ἀπολέσαντες τὰ ἴχνη αὐτοῦ ἐπα-
νῆλθον ἀπρακτοί, ὁ δὲ νεανίας ἠδυνήθη
νὰ ἐξαχολοθήσῃ τὴν ὀδυνηρὰν πορεῖαν του
καὶ ἀφίκετο ἐν Καλιβάν σῶος καὶ ἀβλα-
βῆς εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας.

Ἡ μῆτηρ αὐτοῦ Ἄννα, ἐβδομηκονταετίας,
ἔκρουφεν αὐτὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐν τινὶ
κρύπτῃ τῆς οἰκίας, ἐξακολουθοῦσα νὰ φρί-
νηται κατατεθλιμμένη καὶ ἀπελπίς ἐπὶ τῇ
ἀπωλείᾳ τοῦ μόνου προσφιλοῦς υἱοῦ, οὗ ἀ-
πεστερήθη ἐν τῇ οὐδῶ τοῦ τάφου. Ἄλλ' ἡ
ἀστυνομία, πληροφορηθεῖσα περὶ τῆς φυ-
γῆς τοῦ Ἰβάν δὲν ἐβράδυνε νὰ μαντεύσῃ
τὸ κρησφύγετον τοῦ νεαροῦ ῥίζοσπάστου,
καὶ νύκτα τινὰ, ἐξ ἀπροόπτου, ἔκρουσε
τὴν θύραν τῆς γραίας χήρας.

Ἡ Ἄννα ἔνδακρυς καὶ ἀπελπίς ὑπεδέ-
χθη τὸν ἀστυνόμον ὑποκρινομένη ὅτι οὐδὲν
γινώσκει.

Ἐρευνηθείσης τῆς οἰκίας καθ' ὅλα τὰ
σημεῖα οὐδὲν ἴχνος εὐρέθη προδίδων τὴν
παρουσίαν τοῦ Ἰβάν.

— Καὶ ὁμοῦ, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, σὺ Ἄν-
να, ἠξέουρες ποῦ εἶναι κρυμμένος ὁ υἱός σου.

— Δὲν ἠξέουρα, ἡ ἀτυχῆς!... Ἄμποτε

νὰ τὸ ἠξέουρα, θὰ ἐπήγαγκαι τοὺλάχιστον
νὰ ἐβλεπα τὸ παιδί μου, τὴ μόνη ἐλπίδα
καὶ παρηγορία μου εἰς τὸν κόσμον τούτου!
Ἄχ Θεέ μου!

— Ψεύδασαι, Ἄννα Ἰβάνλιεφ.

— Δὲν ἠξέουρα, σὰς λέγω!

— Ψεύδασαι, ἐντονώτερον εἶπεν ὁ ἄλ-
λος. Λέγε μου ποῦ εἶναι ὁ υἱός σου; ποῦ
τὸν ἔχεις κρύψῃ;

Ἡ γραία ἀπεκρίνατο δι' ἀνάσθου στε-
ναγμοῦ.

— Καλὰ! ἐπανελάβεν ὁ πιστὸς τοῦ
Τσαροῦ ὑπηρετῆς. Ἐχεις πέντε λεπτῶν
καιρὸν νὰ σκεφθῆς, ἂν σὲ συμφέρῃ καλλι-
τερα νὰ σιωπῆς ἢ νὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.

Ταῦτα λέγων ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιον.

Παρήλθον ἤδη τὰ πέντε λεπτά, ἀλλ' ἡ
γραία διετέλει ἀφρονος καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ῥάσει.

— Λοιπὸν ἀπεφάσισες νὰ ἢ ὄχι νὰ ὀ-
μιλήσῃς;

— Ἐπνελαχμύθω ὅ,τι εἶπα· δὲν ἠ-
ξέουρα τίποτε.

— Εἰμπορεῖς νὰ ὀρκισθῆς;

— Εἰς τὴν ἱερὰν κεφαλήν τοῦ λευκοῦ
Τσαροῦ!

— Ἐταί! ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος τῆς
ἀστυνομίας. Καλὰ. Τὸ κροῦτ' ἐδῶ! Τόρα
θὰ ἴδωμεν ἂν ὀμιλήσῃς!

Ἡ διὰ τοῦ κροῦτ' τιμωρία δὲν εἶχεν ἀ-
κόμη καταργηθῆ ἐν Ῥωσίᾳ κατὰ τὴν ἐ-
ποχὴν ἐκεῖνην.

Τὸ κροῦτ' συνίσταται ὑπὸ τινῶν δερμα-
τίνων μαστιγίων, ἐν τῇ ἀκρᾷ τῶν ὀπίων
προσαρμόζονται σιδηρὰ τινὰ συνεστραμ-
μένα κέντρα, ἅτινα εἰσερχόμενα ἐν τῇ σαρκὶ
συντελοῦσιν ὅπως ἀμέσως τὸ αἷμα ἐκπη-
δήσῃ, πλεῖστα δὲ ἀσθενῆ ὄντα μὴ δυνη-
θέντα ν' ἀντιστάσῃ εἰς τὴν δι' αὐτοῦ τιμω-
ρίαν εὖρον τὸν θάνατον.

— Τὸ κροῦτ' ἐντρομος ἀνέκραξεν ἡ γραία.

— Ναί, ναί, τὸ κροῦτ' ἐώσοῦ ὀμιλήσῃς.

Στρατιῶτης τις, ὅστις ἔφερε μεθ' ἐκτου
τὸ φοικαλέον τοῦτο κροῦτ' καὶ ποτε θα-
νάσιμον ὄργανον, ἦλθε παρὰ τῇ Ἄννῃ
Ἰβάνλιεφ, ἥτις συνελήφθη, ἐροῖσθη ἐπὶ
τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔδαφος, ἐδέθη τὰς
χεῖρας ὀπίσθεν, ἀπεξεδύθη τοὺς ὤμους καὶ
εἰς τὸ ὕψος τοῦ τραχήλου ἤσθάνθη τὴν
παγερὰν αἰχμὴν ξίφους.

Ἐὰν μόλις ἤγειρε τὴν κεφαλήν ὑπὸ τὸ
ἐλαφρότερον μάλιστα πλήγμα τοῦ κροῦτ'
θ' ἀπῆντα παρκατα τὴν ἠκονισμένην αἰχ-
μὴν τοῦ σιδήρου.

— Ἐμπρός!

Ἄλλὰ πρὶν ἢ ὁ στρατιῶτης λάβῃ καιρὸν
καὶ κατενέγκῃ τὸ πρῶτον πλήγμα, σπιθαρὰ
χεῖρ ἀπέσπασε τῆς χειρὸς αὐτοῦ τὸ κροῦτ'.

Ὁ ἀστυνόμος ἀφῆκε κραυγὴν ἀγρίας χαρᾶς.

Ὁ Ἰβάν Ἰβάνλιεφ, ὅστις ἐκ τοῦ κρησ-
φυγέτου αὐτοῦ εἶχεν ἀκούσῃ τῆς τρομεραῆς
διαλέξεως, ἦλθεν αὐτὸς οὗτος καὶ παρε-
δόθη εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὅπως σώσῃ τὴν μη-
τέρα αὐτοῦ.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν
νὰ ἀποστελῶσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν πρὸς
τὴν Διευθύνσιν, ἢ νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν τοῖς
κκ. ἀνταποκριταῖς ἡμῶν. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

49 ΤΗΝ 21. — ΤΥΠΩΣ ΚΟΡΙΝΘΗΣ. ΟΔ' Ἐ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.